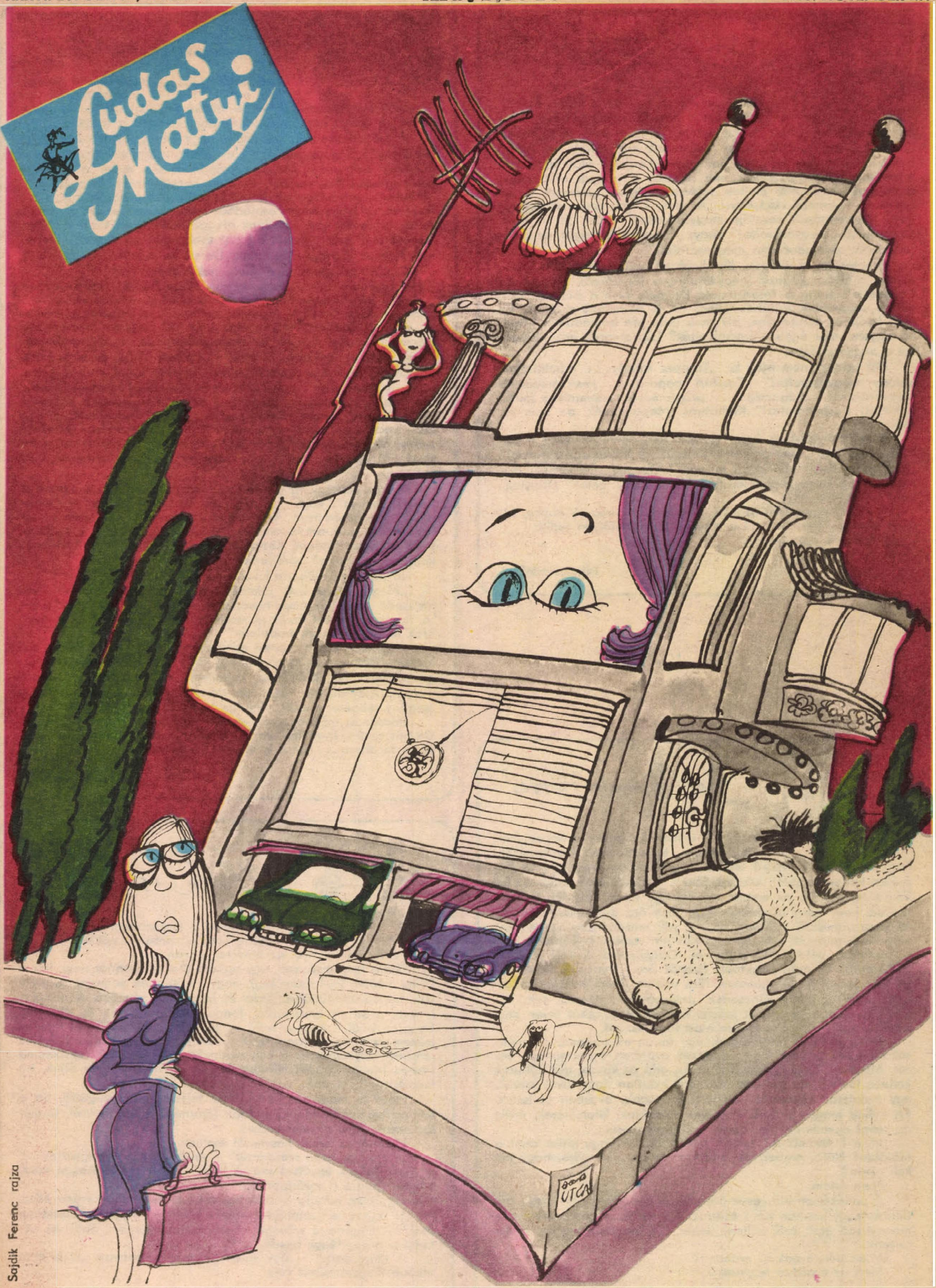
XXXVI. ÉVFOLYAM, 48. SZÁM — Ára: 2,80 Ft — 1980. NOVEMBER 27.

Sajdik Ferenc rajza

ÁRTATLAN KÉK SZEMEK

– Ez a magyar kolléga még hárommilliónál is többet szedhetett össze...

Belefér?

Fogászati Hónap! – gondoltam, és először nem is tűnt föl különösebben, hogy azt a temérdek tátott szájat látom. A helyszín később, mégis gondolkodásra sarkallt. Szép fővárosunk sokunknak oly drága belvárosában, egy kis utca butikjának kirakata előtt botlottam a szájtáti tömegbe. Nézem, mit néznek. A nagyra nőtt, négyszámjegyű árcédulák mellett reklámszöveg a szebbnél szebb ruhákon. Valahogy ekképpen: „Az Ilyen-Olyan-Impex vezérigazgatói titkárságának vezetője megvásárolta!" Vagy: „X. Y. tévékommentátor megvásárolta!" Vagy: „Ezmegez Azmegaz, az Operettszínház primadonnája megvásárolta!"

Elméláztam a dolgon. Kinek jó ez valójában? Nem vitás, reklám a külker cégnek (négyszámjegyű főtitkárnő), hírverés az Operettnek, talán a Televíziónak. De nem bolt a boltnak. Ongól, a nagyobbik fajtából. Nincs az a betanított munkás, de még kitanított tanító sem, aki ezek után ide beszédülne. Miért, ha egyszer már úgyis megvásárolták? Lép tovább, viszi a pénzét a nagyáruházba.

Ott bezzeg nem írják ki: „Trapper farmer: ... adminisztrátorlány megvásárolta!" „Komfort papucs: ... szerszámkészítő megvásárolta!" „Búgócsiga: ... programozó matematikus (mind a kettőt) megvásárolta!" Kiírhatnák. Megtehetnék, de nem teszik.

Nem is röpködnek úgy a gúnyos megjegyzések. Mint a butiknál. Imigyen: „Megvásárolta? Kettőötért? Váljék egészségére!" (Tényleg: váljék!) „És akkor mi van?" (Tényleg: mi van?) „Hamuka! Még hogy megvásárolta! Nem is fér bele!" (Tényleg: belefér? Még ez is?)

A ruhák egyébként szépek, elegánsak. Príma jó anyag, kitűnő munka. First class. Első osztály. Sőt. Osztályon felüli.

De melyik osztályon?

Münz András

Ki-ki maga mesterségét...

Ady nagy költő, vátesz, vezérlő csillag. Ady nekünk lelkünk, lobogónk. Ady az egészről semmit sem tehet, ő tiltakozna legjobban, ha élne. Ennyit el kellett mondani elöljáróban. És most a tárgyra.

Észbe kellene vennünk végre, hogy a magányosok ügye még mindig milyen mostohán kezelt, mellőzött, magára hagyott, mondhatnám: magányos. Magyarországon másfél millió a társtalanok, egyedül élők száma. Ez csak becsült szám, még inkább: alábecsült, a valóságban ennél is több, pláne ha azokat is ide soroljuk, akik egy népes családban érzik magányosnak magukat. Az az érzésem, nem törődünk eléggé velük. Van több tucatnyi, jól-rosszul (tapasztalatból tudom: többségükben rosszul) szervezett klubjuk a magányosoknak. De nincs műsoruk a rádióban, a televízióban, nincs egy róluk, nekik szóló újság.

Megjelenik ugyan havonta egy Négy Évszak című kiadvány, picinyke példányszámban. Ez a lap a társkeresőké lenne, feladata – főszerkesztője fogalmazásában – a magány elemzése és oldása. Ehelyett mindinkább irodalmi folyóirat szerepében tetszeleg. Semmi bajunk az irodalommal, de erre vannak más lapok eleve rendeltetve. Kellene egy olyan újság, amelyik hasznos, okos, praktikus tanácsokat ad: hogyan lehet kitörni a magányosságból, vagy legalább elviselhetővé tenni az egyedüllétet. Mit kap a társtalan a Négy Évszaktól? A novemberi számban például Adyt, minden mennyiségben. Nem Ady-verseket, az egy szál sincs, arra nem jutott hely. Van ezzel szemben értekező próza, akadémikusok, irodalomtörténészek máshová szánt, máshová illő elmélkedései Adyról, halvány fényű emlékezések, ömlengések.

A lap mottója ez lehetne: „Magányosság ellen, nagysád, szedjen esszét". Vagy: „Magányára mi lehet a kúra? – Literatúra!" Ilyesmiket írnék, ha bolondozni kedvem, merszem volna. Így inkább csak azt kérem, legyen legalább kölcsönös a dolog, s az Irodalomtörténeti Közlemények, a Helikon és a Kortárs is közöljön társkereső apróhirdetéseket.

Jó példával elöljárni kívánván, mi is közlünk két aprót:

„Megismerkednénk jólelkű, teltkarcsú főszerkesztővel, aki hajlandó lenne lapjában havonta gyakorlati tanácsokat adni arra, hogyan, s mivel űzzük el magányunkat? Jelige: Az élet nemcsak és, és nemcsak irodalom."

„Keressük azt a szerető szívű szerkesztőt a televízióban, aki hetente, kéthetente rászánna egy órát arra, hogy minket, magányosokat, megvidámítson, jó szóval oktasson, játszani is engedjen. Ajánlatokat Vasárnap délután – amikor legsűrűbb a magány jeligére várunk a Ludas Matyi szerkesztőségébe."

Bocsánat, még egyszer, ezerszer bocsánat a bolondozásért. De hát ez egy ilyen lap, ez egy ilyen szerző. Ki-ki maga mesterségét folytassa ... (Igaz, kedves Négy Évszak?)

Radványi Barna

Hol? Honnan? Hová?

Vagy fél évszázada járom a hegyeinket. Meglepetve tapasztalom mostanában, hogy eltűntek az útjelző táblák. A kiránduló központokban félórákat kell keresgélni, kérdezősködni, hogy honnan indul az út. Végre megtalálja az ember, de ott egy ici-pici kis felírás sem tudósít, hogy hány kilométer, vagy hány óra gyaloglás vár ránk. Az elágazásoknál szintúgy semmi: sík mezőben, azaz hegyenvölgyön hármas út, a középső célhoz jut, csak rá kell találni.

Konkrét példa: Mátraházáról Galyatetőre jó néhányszor „fölszaladtam" már. Legutóbb tizenöt éve. Nem volt nehéz az út. Két óra alatt kényelmesen fönt voltam. Most hozzászámítottam, hogy barátaim nincsenek „tréningben", magam sem lettem virgoncabb az elmúlt másfél évtized alatt, tehát ötven százalék „felár", azaz három óra alatt fönt leszünk.

Az út elindul, ahol régen, úgy indul, mint régen, de nemsokára kezd gyanús lenni. A jelzés azonban egyértelműen vezet. Megyünk és megyünk. Föl és le, oda és vissza, már látnunk kellene Galyát, de helyette csak egy irdatlan nagy tavat látunk, egy hatalmas víztárolót, amelyet az utóbbi években építettek. Ezt kellett megkerülnünk. Keserves mászások, kilométerek, órák, de sehol egyetlen tábla, amely ezt jelezte volna.

Mi ez? Államtitok? Sport? Játék? Hecc? Vagy nincs keret a táblákra? Nincs ember, aki megírja? Nincs, aki tudja, hogy mit kell ráírni?

Nem értem.

A politikában már évek óta nyíltan beszélünk róla, hogy hol állunk, hogy honnan hová tartunk. Sőt azt is megmondják, hogy mennyi idő alatt kell, kellene, lehet, lehetne eljutni oda, ahová tartunk.

Miért titkolóznak az erdőben?

Mert az erdőben vagyunk?

Sólyom László

Szirén és Kaláka

Közlik velem a Kapcsoltam című tévéműsorban, hogy a szirénnek női feje és halteste van, ám szárnya, az nincsen, ugyan már!

Eddig becsszavamra, úgy tudtam (ha máshonnét nem, hát a Füles október 24-i számából), hogy a szirénnek nemcsak szárnya van, hanem madárszerű farka és karomban végződő madárlába is van, azon az eszemadta, fondorlatos női fején és elbűvölő hangján kívül, s hogy a sellő az, akinek (amelynek?) női fejéhez haltest és halfarok járul. Igaz, az általam eddig ismert bűbájos szirének egyikének sem volt semmiféle madárszerű rekvizítuma (mégis hamar elszállt mindegyik), ám farka sem, úgy éljek, ha memóriám nem csal.

Hogy is mondjam csak? Nem teljesen megnyugtató, ha a telefonversenyzők többet tudnak (mármint a szirénekről, természetesen), mint a műsorvezető.

Ha már a szent kaszninál tartunk.

„Adjon az isten szerencsét" – énekli a Kaláka együttes.

„A Kaláka együttes száma után" – köt át elegánsan valamilyen témára a tériporter.

Úgy tesz, mintha a számhoz csak a Kalákának volna köze. Holott ennek a „számnak" valaki előbb – hogy is mondjam csak? – megírta a szövegét. Nem tudom, mond-e önöknek valamit a neve: Nagy László.

A szám pedig – úgy vélem – nem is annyira szám, mint inkább megzenésített vers.

Tímár György

FIZETÉSNAP

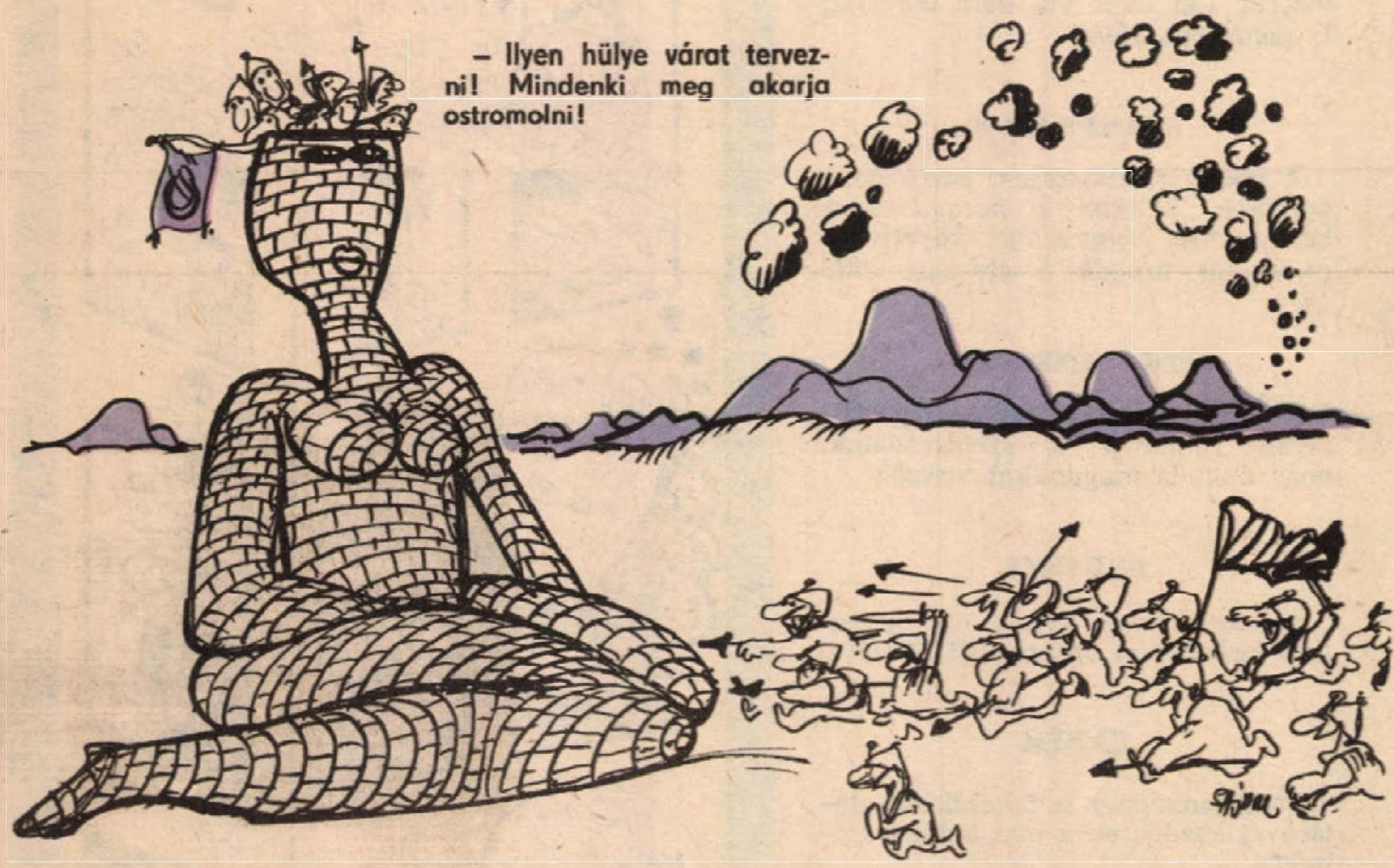
– Azért idegesek, mert még nem szokták meg a differenciált bérezést.

A VILÁG NAGY KÉRDÉSE

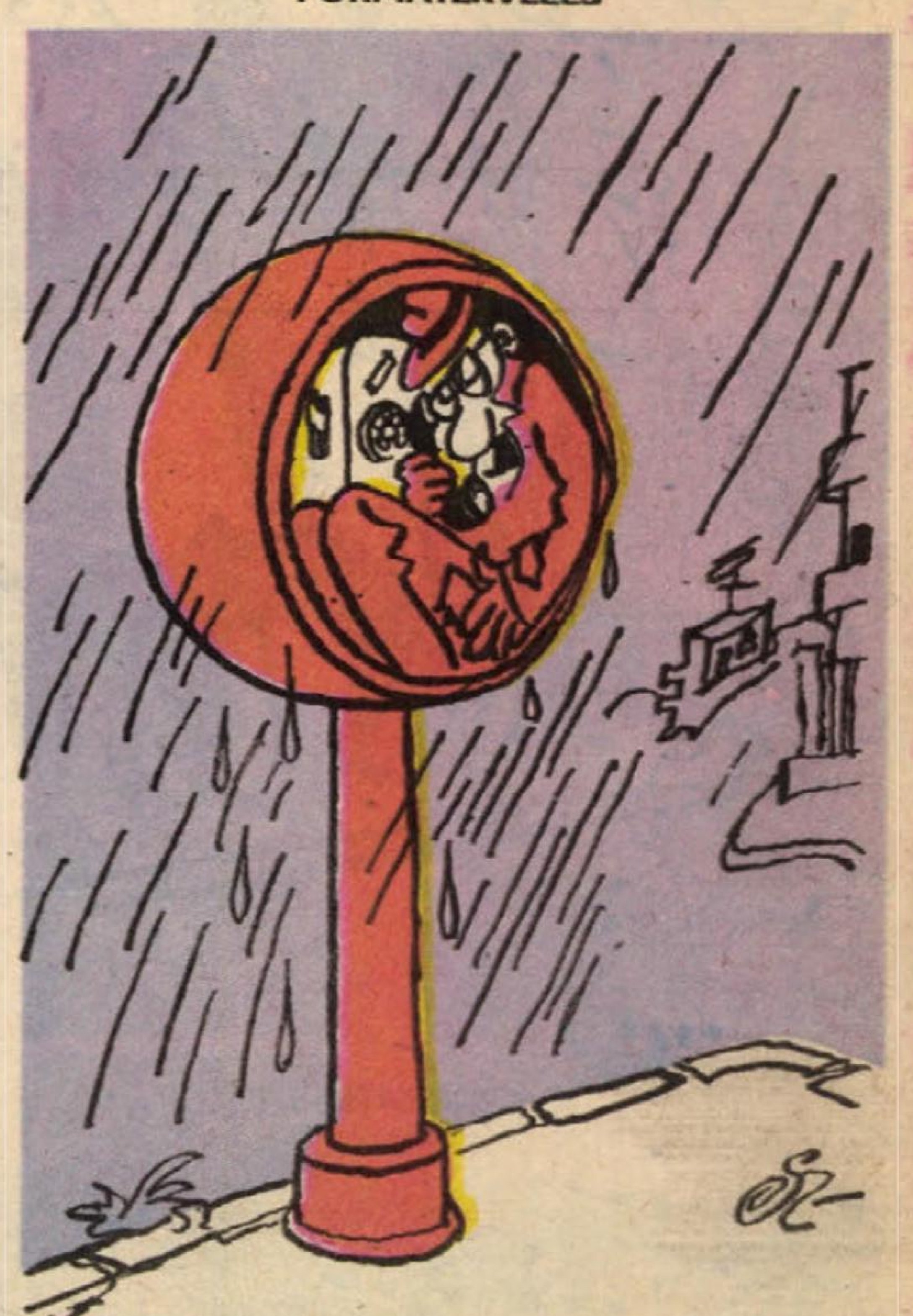

Letér-e vajon Reagan Carter útjáról?

– Ilyen hülye várat tervezni! Mindenki meg akarja ostromolni!

FORMATERVEZÉS

REJTEKHELY

– Pszt... Már csak pár hetem van a nyugdíjig!

– Rémes ez a korai tél, se szüret, se kukoricatörés, csak ez az unalmas matek!

GYORSULÓ IDŐ

– Lehet, hogy azért lót-fut, rohangál mindenki mert egyre kevesebb az utcai vécé...

EGYENLŐTLEN TEHERVISELÉS

ÁLDOZATKÉSZSÉG

– Miért csodálkozik? Ezen a héten kevés vonzó nő volt a címlapokon...

SZILÁNKOK

HÁZAVATÁS

L-nek elkészült a gyönyörű kétszintes családi háza. Az avatóünnepségre meghívta mindazokat, akiknek a kis palota létezését köszönhetje: az építőmunkásokat, a tervezőmérnököt, és munkahelyének revizorát, aki évek óta nem ellenőrzi L. pénztárnaplóját.

CIRKUSZBAN

A dobok félelmetesen, vészjóslóan peregtek, amikor a porondmester bejelentette, hogy szünet következik és sajnos drágák a cirkuszi büfé árai.

RITKA SZOMSZÉD

— Új lakásba költözünk. De olyan rendesek a szomszédaink, hogy őket is magunkkal visszük.

ÉRDEKES

Érdekes, hogy Krúdy Gyula milyen ritkán járt önkiszolgáló büfébe.

KERÉK

Tulajdonképpen a fakerék feltalálásával kezdődtek a mai autókarambolok.

ŐSZINTESÉG

— Nekem nehéz természetem van. Ezért, akit szeretek, megvédem magam ellen is.

ÉRZÉKENY LÉLEK

— Ha már belémszúrta azt a konyhakést, legalább szeretném magától egy baráti, emberi, jó szót kapni...

EGÉSZSÉGES ÉLETMÓD

Lajos szerint az egészséges életmód: jó levegőn berúgni.

HIRDETÉS

EHETŐ KENYERET KERESEK AZONNALI MEGVÉTELRE!

HAMISKÁRTYÁS

Árpád mindig csal a kártyában. Csak azért, hogy a partnere nyerjen, s ezzel örömet szerezzen.

Galambos Szilveszter

Fülöp György rajzai

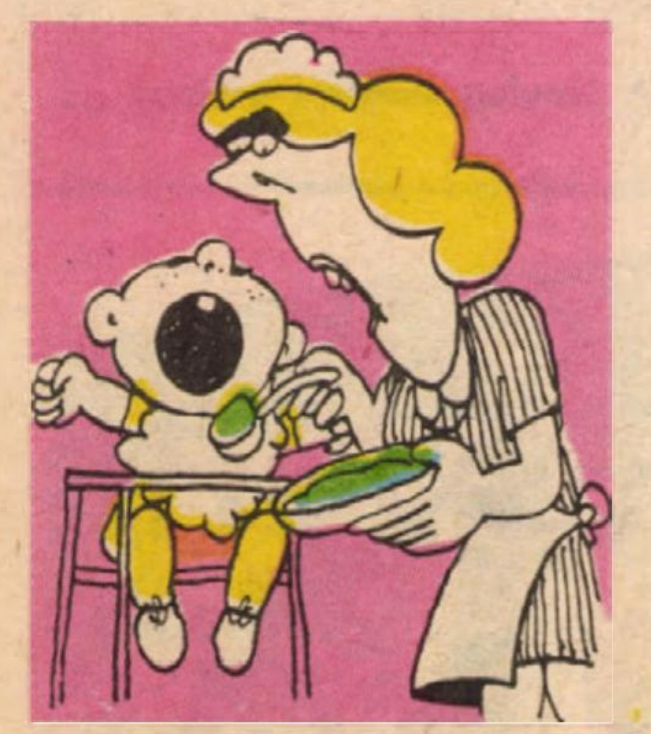
Spenót és puncskocka

— Edd meg szépen a spenótot, Lacika, akkor kapsz vaníliafelfújtat is! — gyömöszölt belém egy tányér parajfőzeléket a pestalsói bölcsődében a dajka néni.

Ezért undorodva lenyeltem a parajt és mohón befaltam a felfújtat, mire ételmérgezés gyanújával kórházba szállítottak, mert fertőzött volt a vanília.

Ekkor a KÖJÁL bezáratta a vaníliát, a sajtó pedig nem kímélt. Mérgesem megírta, hogy a felfújtat a pestfelsői cukrászüzemben fújták fel, de a bölcsődék felszereltsége, higiéniája nem felel meg az alapvető követelményeknek.

Ezt a szüleim megértették és a további megóvás

érdekében beírattak a pestfelsői cukrászüzemtől legtávolabb eső óvodába.

— Edd meg szépen a zellerkrémlevest, Laci, akkor kapsz túrógombócot is! — gyömöszölt belém a bakonybáli oviban egy tányér gyökérlét az óvónéni.

Ezért undorodva lenyeltem a zellert és torkosan befaltam a gombócot, mire ételmérgezés gyanújával kórházba szállítottak, mert fertőzött volt a túró.

Ekkor a KÖJÁL bezáratta a túrót, a sajtó pedig nem kímélt. Mérgesen megírta, hogy az aludttejet a veszprémpapalányi tejüzemben túrták össze, de az óvodák felszereltsége, higiénája nem felel meg az alapvető követelményeknek.

Ezt szüleim megértették és a további megóvás érdekében az óvodából átírattak a veszprémpapalányi tejüzemtől legtávolabb eső általános iskolába.

— Edd meg szépen a grízes tésztát, Lacus, akkor kapsz puncskockát is! — gyömöszölt belém a mezőerényi suliban egy tányér metéltet a tanító néni.

Ezért undorodva lenyeltem a grízes laskát és mértéktelenül befaltam a puncskockát, mire ételmérgezés gyanújával kórházba szállítottak, mert fertőzött volt a kocka.

Ekkor a KÖJÁL bezáratta a kockát, a sajtó pedig nem kímélt. Mérgesen megírta, hogy a kockát a körösmarcsai sütőüzemben pancsolták össze a puncscsal, de a napközis iskolák felszereltsége, higiéniája nem felel meg az alapvető követelményeknek.

Ezt a szüleim megértették és megengedték, hogy tanulmányaimat a körösmarcsai sütőüzemtől legtávolabb eső helyen folytassam.

— Edd meg szépen a paprikás krumplit, László, akkor kapsz vajascsókot is! — gyömöszölt belém ott egy tányér serpenyős rostélyost a tanár néni.

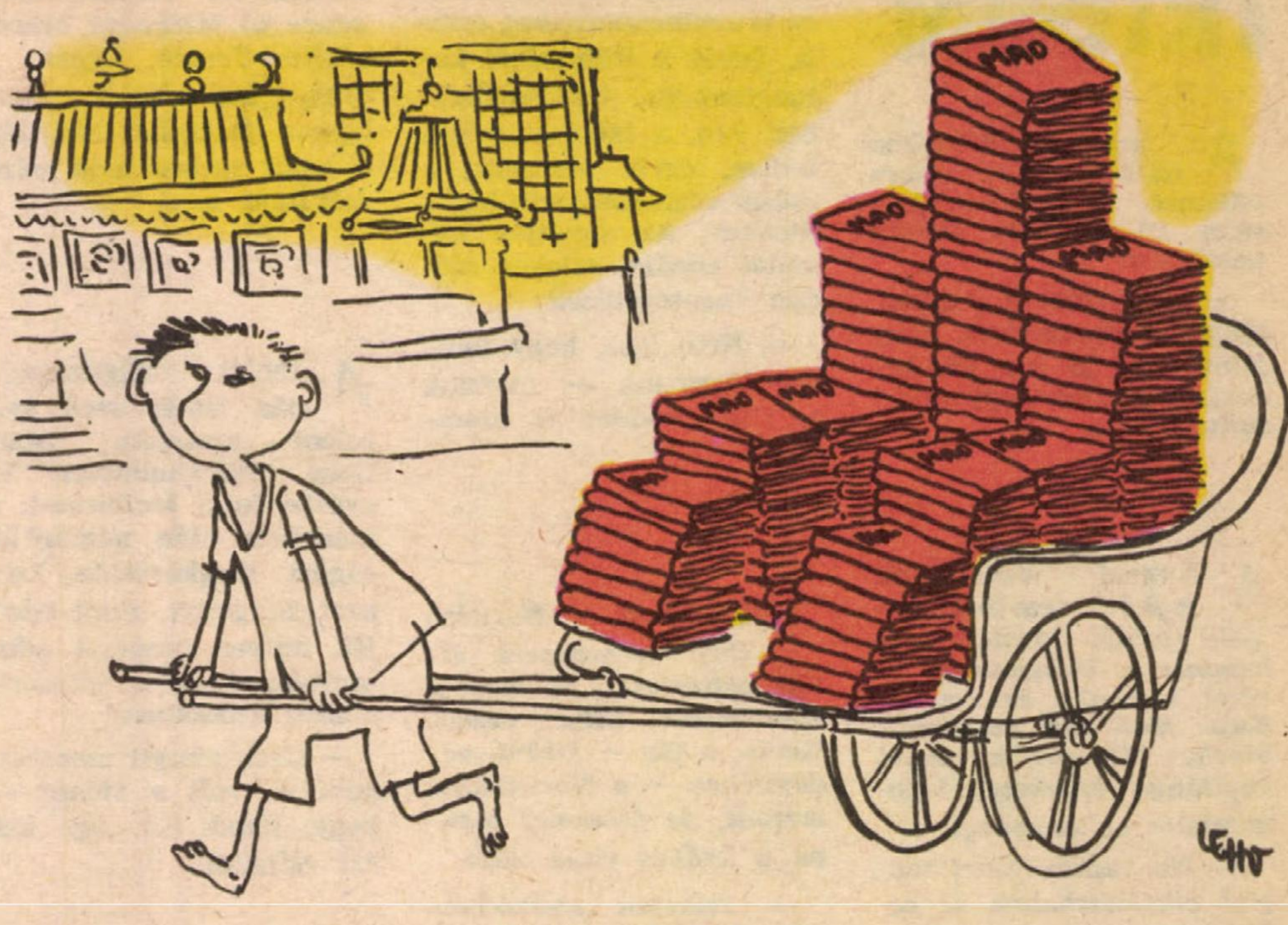
Csakhogy én már sokat tanultam! Ezért undorodva néztem a csókot és jó étvággyal befaltam a rostélyost, mire ételmérgezés gyanújával kórházba szállítottak, mert fertőzött volt a serpenyő.

Ekkor a KÖJÁL bezárta a csókot, mert fertőzött volt a tanár néni, a sajtó pedig leleplezte a serpenyőt, mivel az eszem nem felelt meg az alapvető követelményeknek, hogy megértse ezt az egészet.

Ezért is gondolom, hogy most már nyugodtan járhatok bármilyen iskolába, mert olyan immunissá váltam, hogy engem bármivel etethetnek.

Tormai László

KÍNÁBAN ÚJRA VAN RIKSAKULI

TEAM-MUNKA

HAJNÖVESZTŐ

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Drágám, amióta nemet mondtál, nem tudok aludni többé — siránkozik a szerelmes ifjú. — Mi lesz így belőlem?

— Talán el kellene éjjeliőrnek menned…

A MENTŐKUTYA

HIDEG VAN

– Fagyállóval töltse fel…

TRIBÜN

Az angol tribünökön uralkodó állapotokra jellemző, amit Kevin Moseley írt a Daily Mirror hasábjain:

— Lementem a pályára, abban a reményben, hogy látok egy jó kis verekedést. Erre kitört egy óriási futballmeccs.

*

A luzerni Wasserturm jégkő (curling)-csapata óriási meglepetésre legyőzte a Dübendorfot és ezzel bekerült az Európa Kupa jövő heti döntőjébe. Markus Etienne, a csapat kapitánya érdekesen kommentálta az eseményt:

— Na tessék, most megint elhalaszthatom az esküvőmet.

*

Még egy svájci jegestörténet, mit ad az ég, ez is a dübendorfiakat érinti. Tehát a Dübendorf korongcsapata hullámvölgyben van, a táblázat végén kullog, egyik vereséget a másik után szenvedi. Mark Stuckey, az együttes kanadai edzője érdekes módon mentegetőzött:

— Nem igaz, hogy mindig kikapunk — mondta. — Csak kedden és szombaton.

*

John Bond, a Norwich City menedzsere állást változtatott és most a Manchester Cityt vezeti. Kevin, a fia — kitűnő védőjátékos — a Norwichnál maradt, de örömmel menne a kedves papa után.

— Szívesen szerződtetném Kevint — mondta az idősebb Bond —, de a Manchester Citynek nincs pénze új játékosok beszerzésére. Tessék, ilyesmi is csak a legőrültebb profivilágban fordulhat elő. Még a saját fiamat sem vásárolhatom meg.

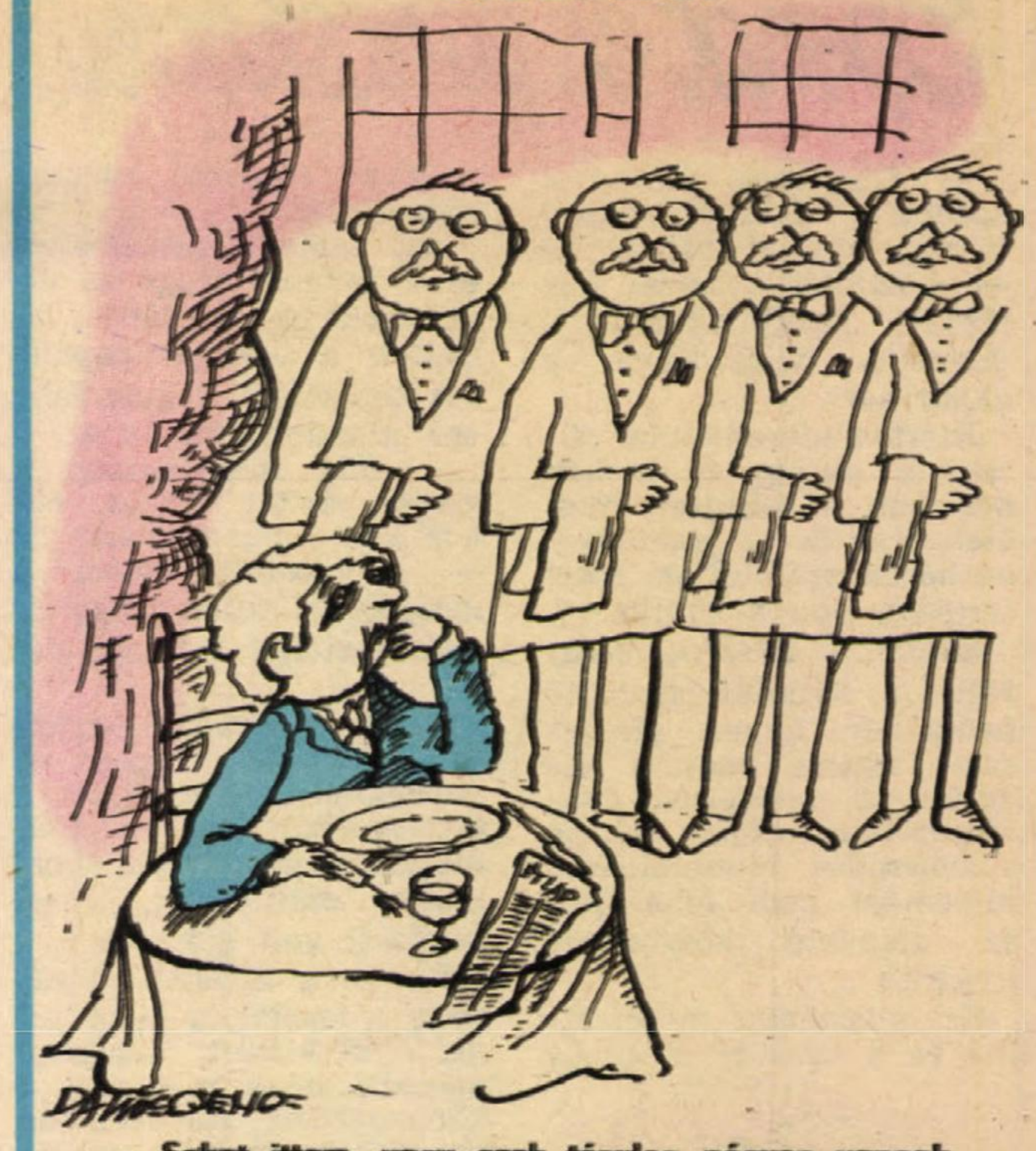
*

A tenisz világrangadóján ismét svéd győzelem született. Björn Borg Stockholmban legyőzte John McEnroe-t. A mérkőzés után néhány újságíró megkérdezte Lennart Bergelint, Borg edzőjét, milyen tanácsot adott tanítványának a játszmák közötti szünetben?

— Csak annyit mondtam neki — volt a válasz —, hogy látod fiú, így kell azt csinálni!

(p. p.)

CSALÁDI GEBIN

– Sokat ittam, vagy ezek tényleg négyen vannak...

– Nem bánom, így körülvezetheti az újságíró elvtársat a gyárban!

– Pedig az esküvőnkön nagyon fogadkozott, hogy jóban-rosszban kitart mellettem...

abszurd

Elromlott otthon a távirányítású, automata vasalódeszkám, a ruha mellé vasalt és kétszer is kivágta a főbiztosítékot. Nem volt mit tennem, elvittem a szerelőhöz, hogy javítsa meg. Három nap múlva készen volt, siettem vele haza, mert már felgyülemlett otthon a gyűrött ruha. Bekapcsoltam, de megint a ruha mellé vasalt és szaggatta a gombokat is, amit eddig nem tett.

Visszavittem a szerelőhöz, aki azt mondta, hogy hiányzik hozzá az egyenáram, de megpróbálja beszerezni, jöjjek érte négy nap múlva.

Alig értem vele haza, mindjárt bekapcsoltam. Úgy látszott, hogy most jól működik, de félórai működtetés után megint mellévasalt, túlvasalta az ágyneműt és három élt vasalt a kabátom ujjába. Amikor visszavittem a szervizbe, a szerelő azt mondta, hogy bizonyára túlmelegszik benne a pumpa, egy óra múlva készen lesz. Amikor hazavittem, annyira mellévasalt, hogy a szomszéd szobába kellett vinnem az ingeket, ha azt akartam, hogy a gallérjuk is sima legyen.

Tíz nap múlva, amikor érte mentem a szervizbe és a szerelő azt mondta, hogy most jó és ki is próbálta, megkérdeztem tőle, mi volt tulajdonképpen a vasalódeszkám baja? Azt mondta: kopott volt a leolvasó-fej és a pakolásnál is kifújt.

Ekkor — meglepetésére — egy széket húztam magam alá, leültem vele szemben és kényelmesen elhelyezkedtem, még szivarra is gyújtottam.

— Köszönöm — mondtam neki —, most legalább tudom, hogy mi volt a baja. És most arra kérem, mesélje el nekem, hogyan javította meg?

— Hogyhogy hogyan? — kérdezte csodálkozva.

— Szeretném, ha elmesélné, mit csinált — ismételtem meg mosolyogva. — Kíváncsi vagyok, hogyan megy egy ilyen javítás?

— Szívesen elmondanám — mondta a szerelő egy kicsit boszszúsan —, de úgysem értene belőle. Elég bonyolult egy ilyen automata.

— Engem a legegyszerűbb dolgok érdekelnek — feleltem —, amit én is követni tudok. Egyszerűen, hogy mit csinál, hogy fog hozzá? Először is, ugye, maga elé teszi az asztalra?

— Na igen — mondta a szerelő. — Eddig világos? — kérdezte gúnyosan.

— És hogy teszi maga elé? — firtattam. — Felfordítja, vagy a hátával előre?

— Miért fontos ez? — kérdezte idegesen.

— Tudni szeretném, mit csinál a javítás során — magyaráztam. — Mit vesz a kezébe, például először, amikor ott van az asztalán a vasalódeszkám? Csavarhúzót vagy laposfogót?

— Csavarhúzót — mondta a szerelő és kezdett a feje vörösödni.

— Szóval először lecsavaroz valamit az én készülékem alján vagy az oldalán — állapítottam meg zavartalanul. — Megmutatná, hogy hol van az a csavar, vagy csavarok, amiket kicsavart a csavarhúzóval, hogy lejöjjön a borítás?

— Nekem erre nincsen időm! — emelte fel a hangját a szerelő. — Képzelje el, hogy lecsavartam!

— Na jó — bólintottam előzékenyen. — Ott tartottunk, hogy lejött valahol az oldala. Akkor belelátott a készülékbe. Hova nyúlt ezután?

— Mi köze hozzá? — mondta gorombán a szerelő. — Az az én dolgom!

— Éppen ez az — böktem felé helyeslően —, azt szeretném nyomon követni, hogy mi volt a dolga a javításnál? Merthogy nincsen igazán megjavítva. Így talán nyomon tudjuk követni, hol lehet a hiba. Esetleg kiesett belőle egy áramkör, vagy a dinamóhoz forrasztotta a hőmérőt? Nem szeretném feltételezni, hogy esetleg kivett egy alkatrészt és nem tette vissza...

— Kikérem magamnak! — ugrott fel a szerelő vérvörösen —, én nem vagyok csaló! Vegye tudomásul, hogy ki se nyitottam a maga készülékét, leesett az asztalról a földre és utána működött!

— Köszönöm a felvilágosítást — mondtam könnyedén —, legalább tudom, mi a teendő. Ha megint rossz lesz a vasalódeszkám, otthon vágom a földhöz, és ha utána sem működik, elviszem megjavíttatni.

Somogyi Pál

MIT ÉR A TERMÁL, HA MAGYAR?

Valamit nem értek. Azt, hogy hazánk valóban felmérhetetlenül gazdag-e hévízkincsekben, vagy az egész csak legenda. Pontosítva a kérdést: nem tudom, hogy a hévízkincs (ami vitathatatlanul megvan) valóban gazdagságunk forrása lehetne-e, vagy ez csupán témahiányban szenvedő fantáziadús újságírók agyszüleménye.

Úgyszólván minden héten megjelenik egy cikk, arról, hogy Magyarország a hévizek paradicsoma. Persze nem mindig paradicsomszósszal leöntve olvasom ezt, hanem a legkülönbözőbb formákban. Aszongyahogy: „A termálvíz a magyar olaj". „Kincsek a föld alatt." Hazánk a reumások mekkája" Deviza — de vízből". „Szúrj le egy botot a földbe, feltör a forróvíz." „A magyar hévíz — értékesebb az aranynál." Satöbbi, satöbbi.

A lelkes cikkek nagy hatást gyakorolnak rám. Elsőnek is elönti lelkemet a nagy magyar büszkeség, hogy ha már a magyar huszár nem a legelső is a világon, mint gyermekkoromban volt, a magyar futball se a legelső, mint ifjúkoromban volt, de a magyar gyógyvíz még mindig verhetetlen. Azután meg rámtör a nagy magyar honfibú, hogy lám, amiből gazdagok vagyunk, prédába megy, ebek harmincadjára kerül, csáki szalmájaként folyik el a kanálisba, ha ugyan a szalma tud folyni.

Pedig a cikkek azt sugalmazzák, hogy Európa, Amerika nagy ködös, nyirkos városaiban reumások milliói senyvednek nem juthatván gyógyvízhez. Hasogat a reumájuk, lumbágójuk, isiászuk, miközben bennünket idehaza hasogat a fizetési mérleghiányunk. Csak a kettő nem akar találkozni.

Ilyenkor mindig felbuggyan bennem a düh, mint az alföldi sziken a termálvíz: dehát miért nem? Miért nem szúrjuk le azt a botot a földbe? Miért nem hagyjuk felbuzogni az istenadta termálvizet? Miért nem fürdetjük meg benne a szegény reumás devizakülföldieket?

Ha aztán megkérdezek egy szakembert, hogy tessék megmondani, mi ez a bűnös nemtörődömség, magyar tunyaság, ősi átok... nos, akkor a válasz: legyintés, keserű fintor, gúnyos mosoly. Hogy az egész dolog ezzel a termálvízzel, mese. Nem a víz a mese, víz az van, még több is mint kéne, de mit ér a víz, ha nincs hozzá fürdő, mit ér a fürdő, ha nincs hozzá szálloda, mit ér a szálloda, ha nincs hozzá kórház, mit ér a kórház, ha nincs hozzá autóút, mit ér az autóút, ha nincs hozzá szerviz, mit ér a szerviz, ha nincs hozzá szakember, mit ér a szakember, ha nincs hozzá ez meg az meg amaz. Vagyis, mit ér a termál, ha magyar?

És ha aztán megkérdezem, hogy miért nincsenek ezek, a válasz az, hogy nincs rá pénz. És ha azt firtatom miért nincs rá pénz, akkor a válasz: azért nincs, mert nincs termál-idegenforgalom. És miért nincs termál-idegenforgalom? Azért, mert nincs rá pénz...

Vagyis, helyben vagyunk. Igaz, hogy még mindig nem tudom, mi az igazság a gyógyvízek körül, de ez biztos attól van, mert nekem is valami mozgásszervi bajom van. Nehezen mozog az agyam. Rászorulnék egy kis hévízre. Majd leszúrok egy botot...

Tessék mondani: bot az van?

Novobáczky Sándor

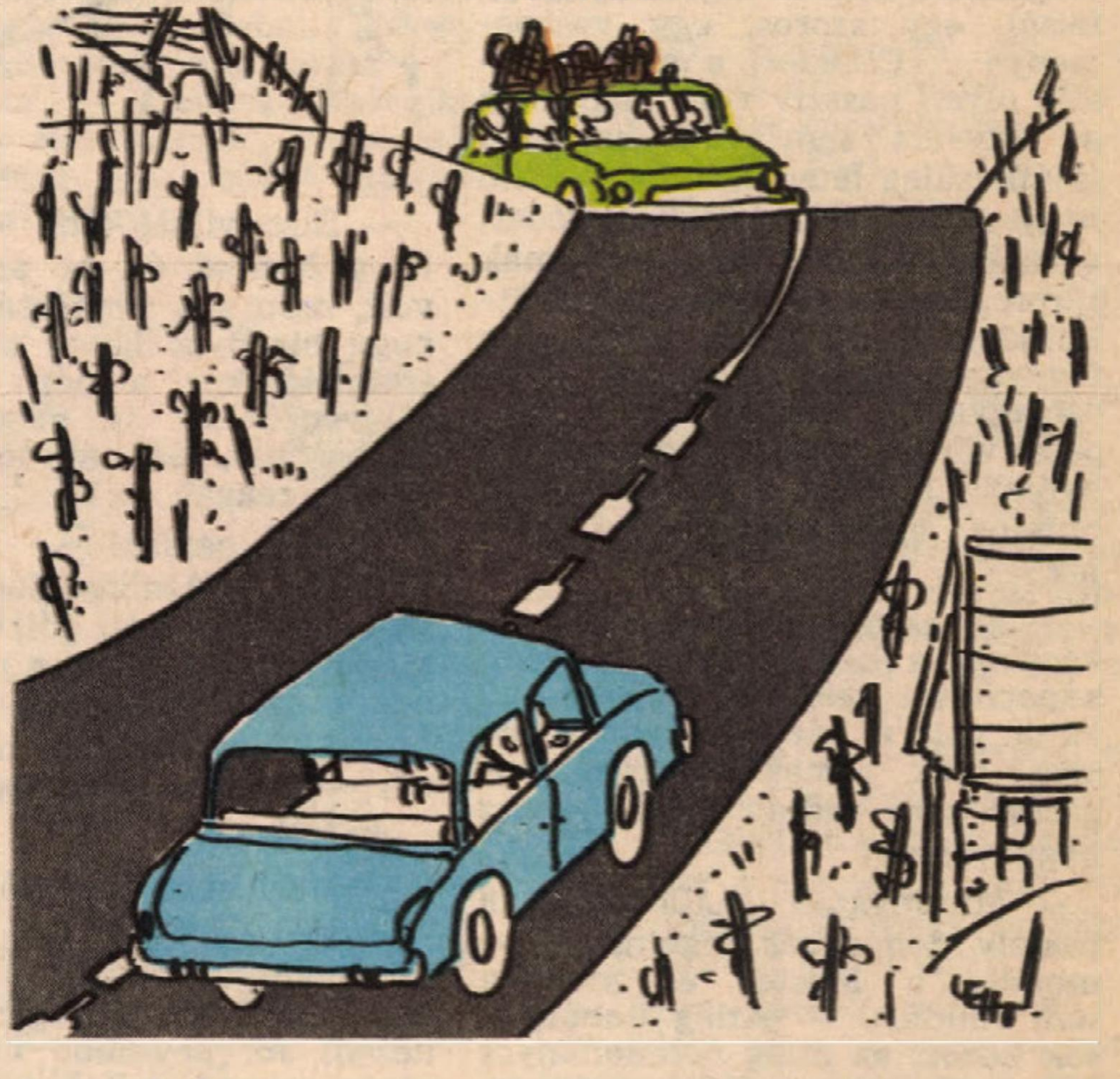

VILMA NÉNI

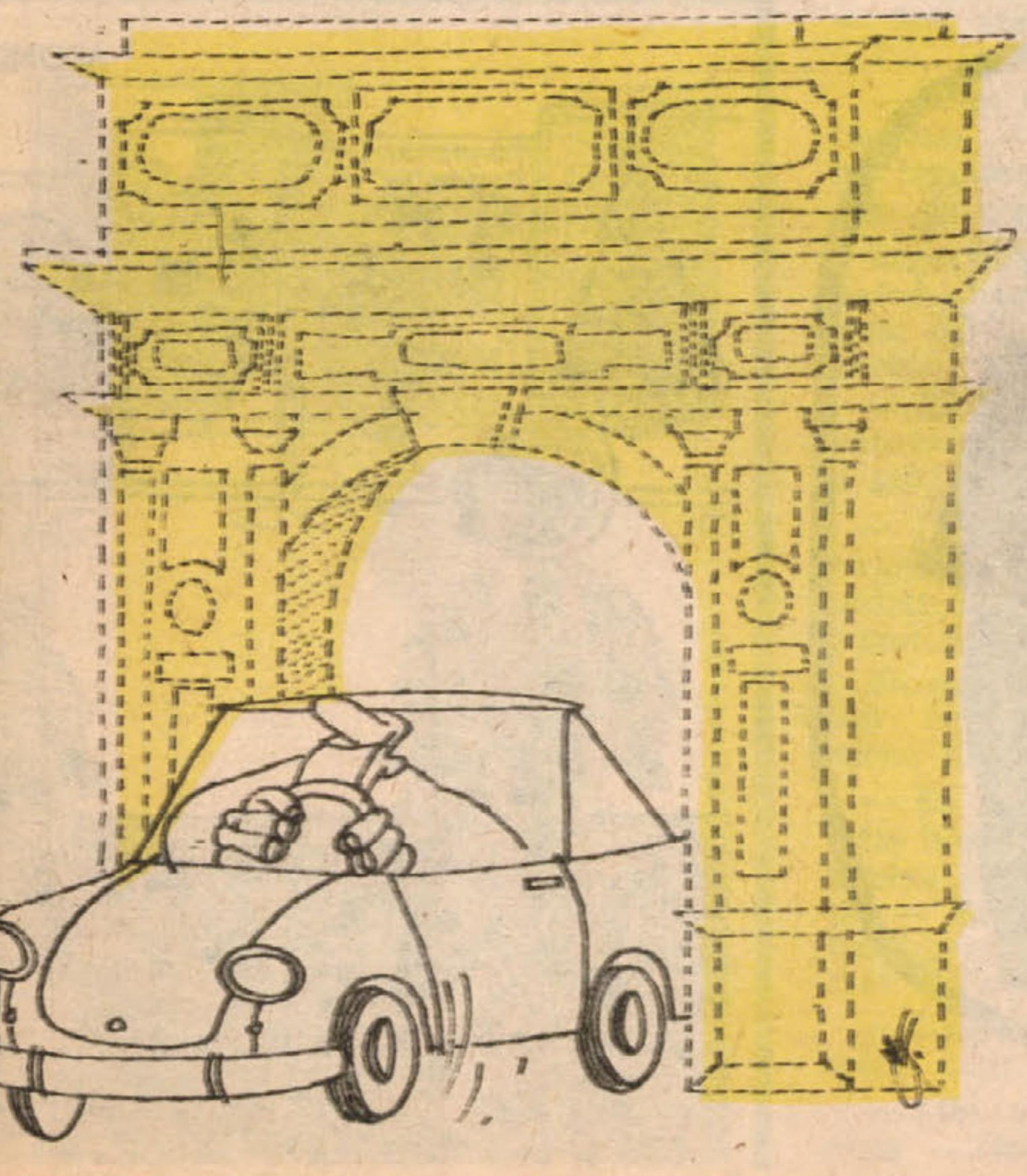

– És talán még a fizetési mérlegem is helyrebillen, ha nem vásárolhatok idén karácsonyra importcikkeket.

BORVIDÉK

ÚJ KOCSI

– A Táplálkozástudományi Intézet részére készítünk felmérést...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Egy áruház igazgatója dicsekszik:

— Mi mindenben a vevő igényeit elégítjük ki.

— Például mivel?

— Azzal is, hogy minden vevő külön panaszkönyvet kap!

•

A riporter egyszer megkérdezte a híres skót repülő feleségét:

— Mondja: amikor a férje lélegzetelállító bukfenceket csinál a levegőben, izgul?

— Természetesen nem. Minden felszállás előtt kiürítem a zsebeit...

NEO

A Mester csakhamar magához ragadta a szót, mert nem az az ember volt, aki szemérmes pislogások közepette rejti véka alá a tudását.

— Egy filozófiai rendszeren dolgozom — mondta —, amely népünk ősi hagyományaiból származtatható, de egyben irányt szab a következő századok magatartásának is.

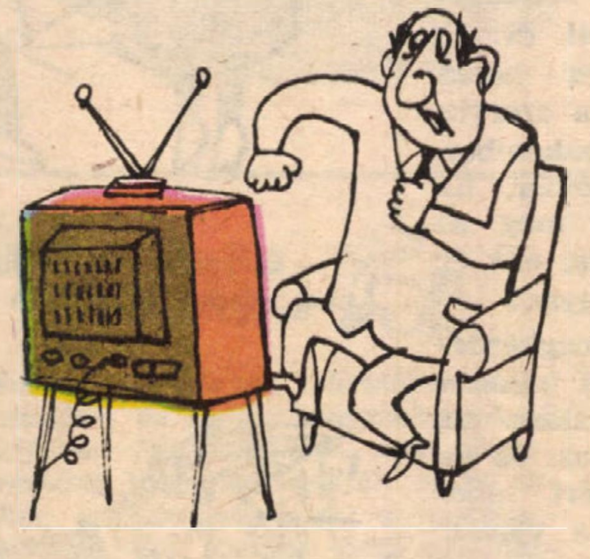
— Hagyjuk a századokat — mondta a háizasszony, aki remek tepertős pogácsát sütött, de szellemi téren elhanyagolható volt. — Nem szeretem az ilyen katonai témákat.

— Rendszeremet neopasszivizmusnak nevezem — folytatta a Mester, aki nem olyan ember volt, hogy csak úgy kizökkenthessék. — A magyarság passzivitásra hajló természete ősidők óta a történelem legnagyobb közhelye. Miért puhították eleink nyereg alatt a húst? Világos, főzni utáltak, lovagolni viszont mégiscsak kellett. Egy hágó, egy felsál, egy szoros, egy vesepecsenye... Cihador, a nagy székálló olyan passzív volt, hogy még a fegyvert sem volt hajlandó sajátkezűleg letenni. Feljegyezték, hogy az alamócoktól elszenvedett vereség után Rodrigó gétának három alamóc sihordánt kellett átküldenie és ők tették le Cihador fegyverét. Nos, így indult el az ősmagyarok nyerge alól a neopasszivizmus, hogy útmutatásom nyomán átívelje a századokat és tudatos viselkedésformává váljék.

— És akinek nincs nyerge? — kérdezte a ház ura, aki szellemi kapacitását tekintve egyenrangú társa volt a ház aszonyának, de még csak remek tepertős pogácsát sem tudott sütni. — Az hogy váljon?

— Mindnyájan hallottunk a passzív dohányzás fogalmáról — mondta a Mester és arcizma sem rándult. — Átlag dohányosok között az átlag nemdohányos is magába szippant anyi füstöt, mintha elszívott volna 32 filteres Verhovina cigarettát, 8 rózsalevelű Quantanamera szivart, vagy 5 tömésre való Old Shitt-pipadohányt. Nos, annyi öröme talán nem telik benne, mintha tényleg elszívta volna, viszont megkíméli magát egy csomó hercehurcától és egy vagyont spórol. Amellett passzív dohányosoknál még a legtüzetesebb vizsgálat sem mutatta ki a fülek jellegzetes elszineződését, az orrcimpa görcsös rángásait és a térd ministránsszerű duzzanatát, ami az aktívaknál kvázi mindennapos. Nos, ezen az alapon hirdetem én többek között a passzív sportolás áldásait.

— Táncolj, Törő! — kiáltotta a ház barátja, aki harmadik gyermekkorának küszöbén már megint nem tudta, hol lakik az isten.

— Bizonyított tény — folytatta a Mester és az arca merev volt, mint egy rendőrségi fotó —, hogy bizonyos heves mozdulatok szemlélésekor a néző izom- és idegvégződései is megrándulnak és hasonló, bár apróbb mozgásokkal reagál.

— Hát persze! — kiáltott a ház ura. — Amikor Sárosi Gyurka 1938-ban hét gólt lőtt Planicskának, én hétszer rúgtam fenékbe az előttem ülőt.

— Ez az, amit ma nem tehetnél — mondta a ház barátja.

— Miért?

— Mert nem ülne előtted senki.

— Egy szó, mint száz — mondta tovább a Mester —, a passzív sportolás lényege: elég, ha nézed. Jó, kevesebb az örömöd, nincs rekord, nincs arany, nincs puszi, nincs plecsni, viszont nem kell a tüdődet a partra tenned, nem kell a szívedet lenyelned, piros lapokat zsebrevágnod, mert minek az a sok hercehurca? Hasonló a helyzet a passzív alkoholizálásnál. A módszer nagyon egyszerű: más iszik, én beszippantom. Csak egyetlen példát. Múltkor egy koncert harmadik sorában ültem és Lejtmeneti Homérosz, a neves tenorista Clignancourt A-moll gikszeráriája során így is három féldeci ötcsillagos Napóleont dalolt a szemem közé, méghozzá az 1912-es évjáratból, ami egészen dicső volt Cognac megyében. Jó, akkora örömöm talán nem telt benne, mintha személyesen hajtottam volna fel, viszont megspóroltam egy tekintélyes összeget, ráadásul elmaradt a szájszeglet sajátos lefittyedése, a szemhéjak pregnáns cvikkolása és az agy ismert tompulása.

— Anélkül frászt ér az egész — mondta a ház ura. — Én igenis tompulni akarok.

— Akkor nincs más hátra — szögezte le a Mester —, az első sorba kell ülnöd. Na és végezetül hasonló premisszák alapján láttam hozzá a passzív szex elméleti alapjainak megvetéséhez.

— Passzív szex?! — kiáltotta a társaság. — Az meg micsoda?

— Hát — mondta a Mester —, az olyan mint a passziv dohányzás. Az embernek talán nincs benne annyi öröme, de minimális erőfeszítést igényel, rengeteget lehet spórolni és minek az a sok hercehurca?

— Jó, jó — kiáltották többen. — De hogy megy?

— Az ügy módszertanáig még nem jutottam el — mondta a Mester. — De miután a dolog az én számomra is sürgős, szorgalmasan munkálkodom rajta, és mihelyt eredményre bukkanok, közlöm veletek.

A társaság élemedettebb férfitagjai zajos tetszésnyilvánítással fogadták a Mester szavait.

A társaság élemedettebb hölgytagjai nem.

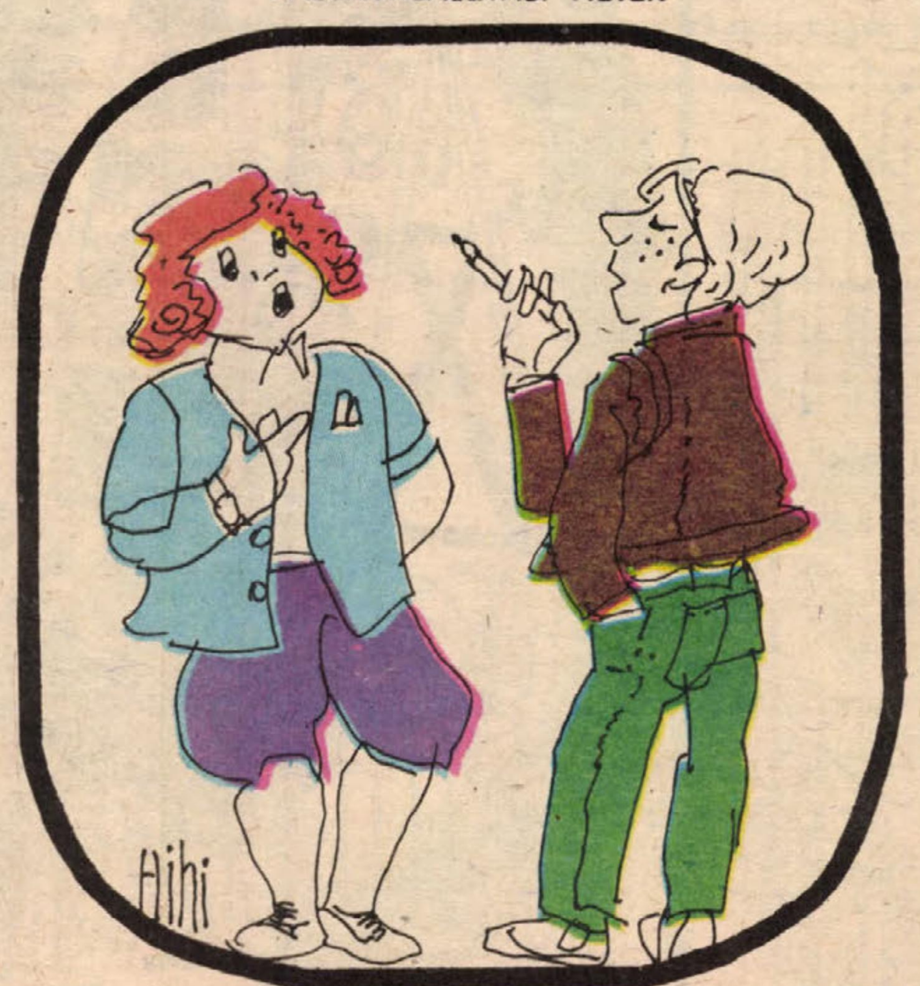
Hogy miért...?

Peterdi Pál

PÁLYAVÁLASZTÁSI HETEK

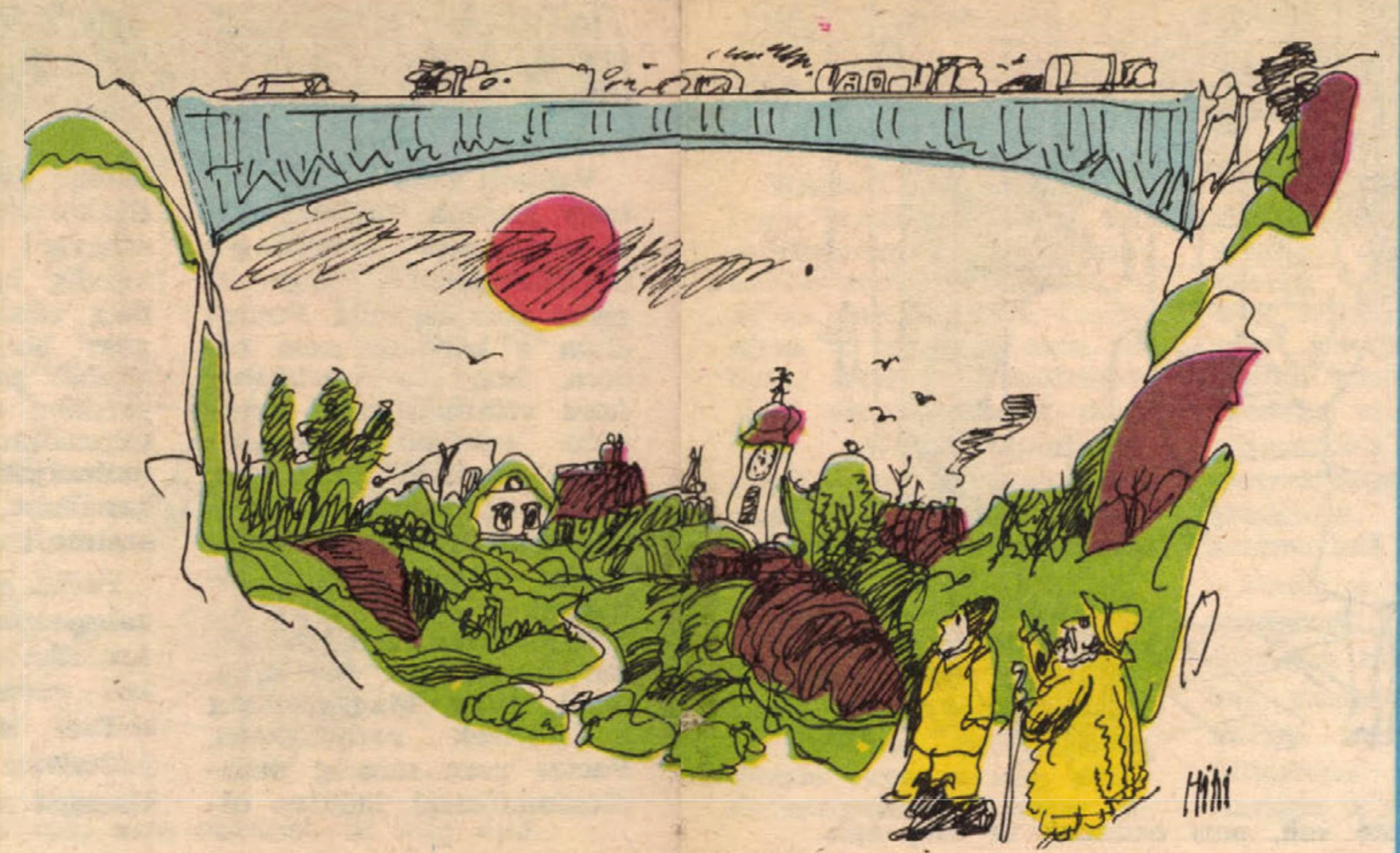

— Tulajdonképpen milyen magasan van egy ilyen atomfelhő?

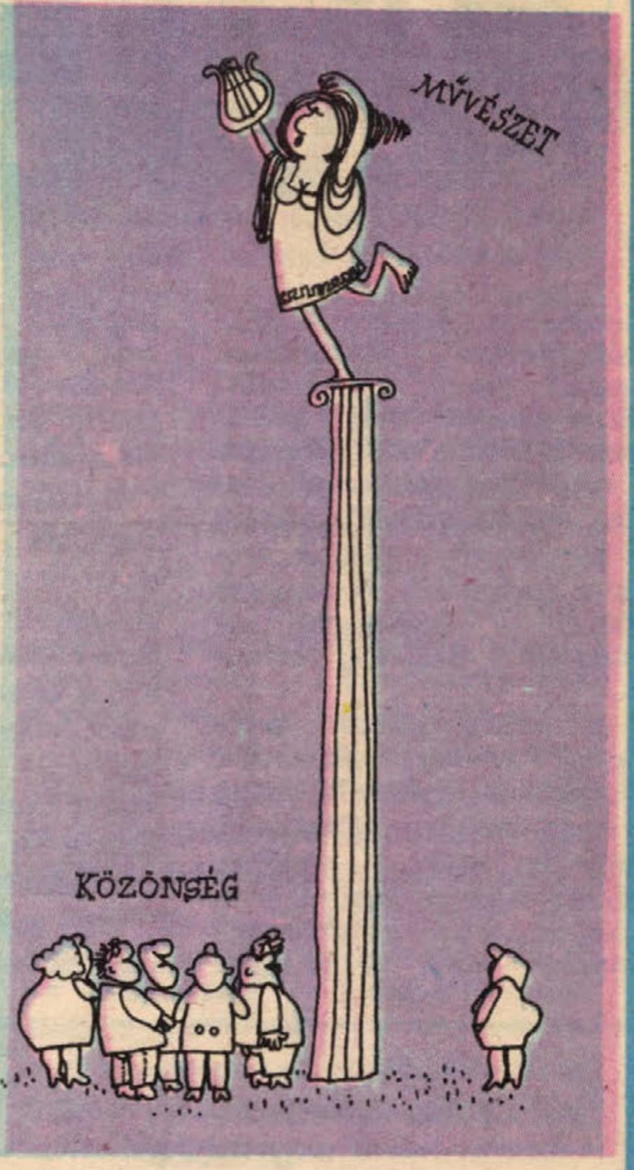
— Én aromakonstruktőr leszek...
— Az is valami? Én meg kóboráram-kutató.

AUTÓPÁLYA

— Leágazásra nem futotta, így továbbra is el vagyunk vágva a világtól...

TÁVOLSÁG

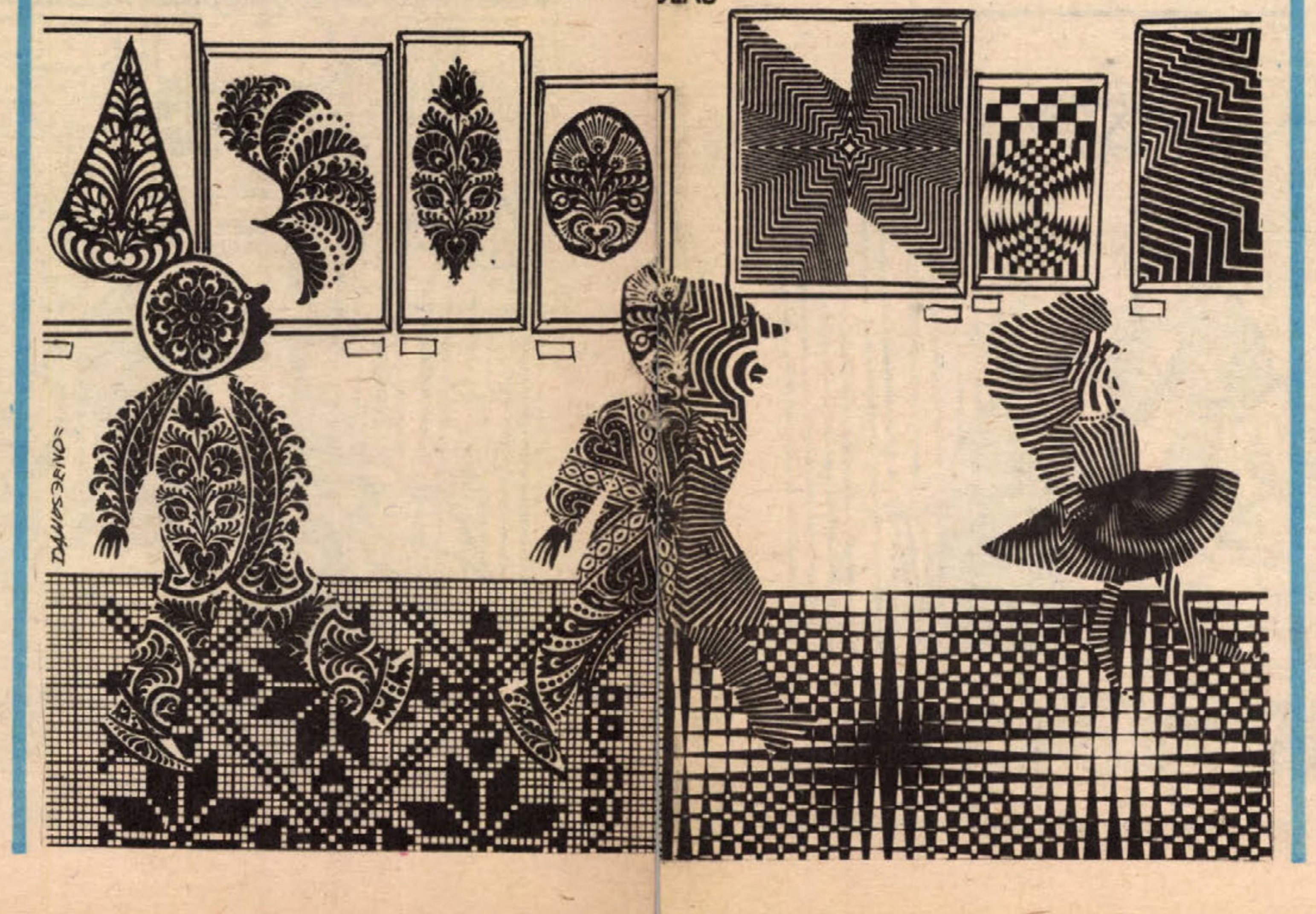

GOMBFOCIDÖNTŐ

— Mit sopánkodsz, este majd visszakapod a gombjaidat...

AZONOSULÁS

— A sánta Balogh a kilencedikről már megint részegen jött haza!

A tanár így szól az osztályhoz:

— Ha a hátsó padokban ülők olyan csendben lennének, mint akik a középső padban újságot olvasnak, akkor az elöl ülő tanulók végre zavartalanul alhatnának!

PONYVA

— Már megint ez a hó — állított meg Matvejka néni a lépcsőházban. — Csak tudnám, mi okozza ezeket az időjárási anomáliákat?

— Micsodákat? — kérdeztem, mert tudtam róla, hogy világéletében egyszerű asszonyként élte életét. Egyébként is egy hangya mászott az orrán, de hiába próbáltam onnan lefricskázni, nem akart eltűnni.

— Hagyja csak — mondta az olyan emberek hangján, akik már nem is csodálkoznak azon, hogy honnan van november végén hangya. — Hanem én azután furcsát olvastam.

— Ki vele — biztattam, mert tudtam, hogy úgyis elmondja. — Csak nem utáltak ki megint egy feltalálót valamelyik gyárból? Tele vagyok már ezekkel a történetekkel.

— Másról van szó — mondta sejtelmesen. Körülnézett, de csak a huzat igyekezett befelé az utcáról. Senki nem hallhatta a beszélgetésünket. — Egy tizenöt éves angol fiatalemberről olvastam.

— Gratulálok — mondtam, mert igazán nem néztem volna ki belőle, hogy még képes tizenöt éves fiatalemberekről olvasni — Sok szerencsét, nőjön nagyra a fiú.

— Nem tudom — mondta szomorúan. — Igazán, nem tudom, mi lesz ezekből a fiatalokból, ha már az elején így folytatják.

Erre felfigyeltem. Nem hagyhatom, hogy fölényes modorával csak úgy elintézze a mai fiatalokat.

— És az ifjúsági parlament? — kérdeztem. Láttam, torkán akadt a szó, de azután lenyelte.

— David Rossról van szó — hajolt közelebb, mert csak így tudott a fülembe súgni. — Világcsúcsot állított fel.

Elismerően füttyentettem, csak úgy zengett bele a hetek óta néma kaputelefon.

— És ez még mind semmi — tette hozzá, miközben izgalmában nyelve szélével a fülét nyalogatta. — Ez a chingfordi fiatalember ugyanis a sátorozás világcsúcsát állította fel.

— Nagyon érdekes — mondtam, mert nem akartam megsérteni.

— 1454 napot töltött a ponyva alatt — folytatta, miközben ujjaival boszorkányos gyorsasággal számolt. — Majdnem négy év.

— Egész jó — mondtam —, nálunk egy átlagos vándormadár ennyi idő alatt legalább nyolc munkahelyet elhasznál.

— És tudja, mit nyilatkozott a négy év elteltével?

— Gondolom, azt mondta, hogy elege van az egészből, elmegy matróznak, vagy pilótának.

— Nem — mondta Matvejka néni. — Azt mondta, hogy hajlandó lenne egész életét sátorlakóként eltölteni.

— Szép élete lehet, olyan, mint egy melegházi paprikának.

Matvejka néni haladó szellemben csóválta a fejét.

— Ne ítéljen ilyen elhamarkodottan — mondta, miután megpihent. — A sátor talán rosszabb, mint az aluljáró?

— Ne keverje bele a csöveseket — mondtam és bokszolóállásba helyezkedtem.

— Nézze csak — érvelt Matvejka néni. Papírt vett elő, de mint kiderült, erre nem volt szükség, legtöbbször jegyzetek nélkül beszélt. — Ezek a csövesek ott álldogálnak az aluljárókban, meg a társadalom perifériáján.

— Ezt én is tudom — válaszoltam ingerülten, mint egy ifjúsági vezető. — De mit kellene tenni?

— Hát éppen ez az, ami eszembe jutott. Venni kellene egy hatalmas sátorponyvát és azzal letakarni őket.

Bevallom, nem láttam át azonnal az ötlet nagyszerűségét.

— S ez mire lenne jó? — kérdeztem, hátha válaszol.

— Megvédhetnénk őket a káros befolyásoló tényezőktől — mondta Matvejka néni, miközben kezében gyűrögette a jegyzeteit. — Ezenkívül a nagy, közös sátor alatt érdekes és tartalmas programokat tudnánk számunkra biztosítani. És van még egy érvem!

— Még egy? — hitetlenkedtem.

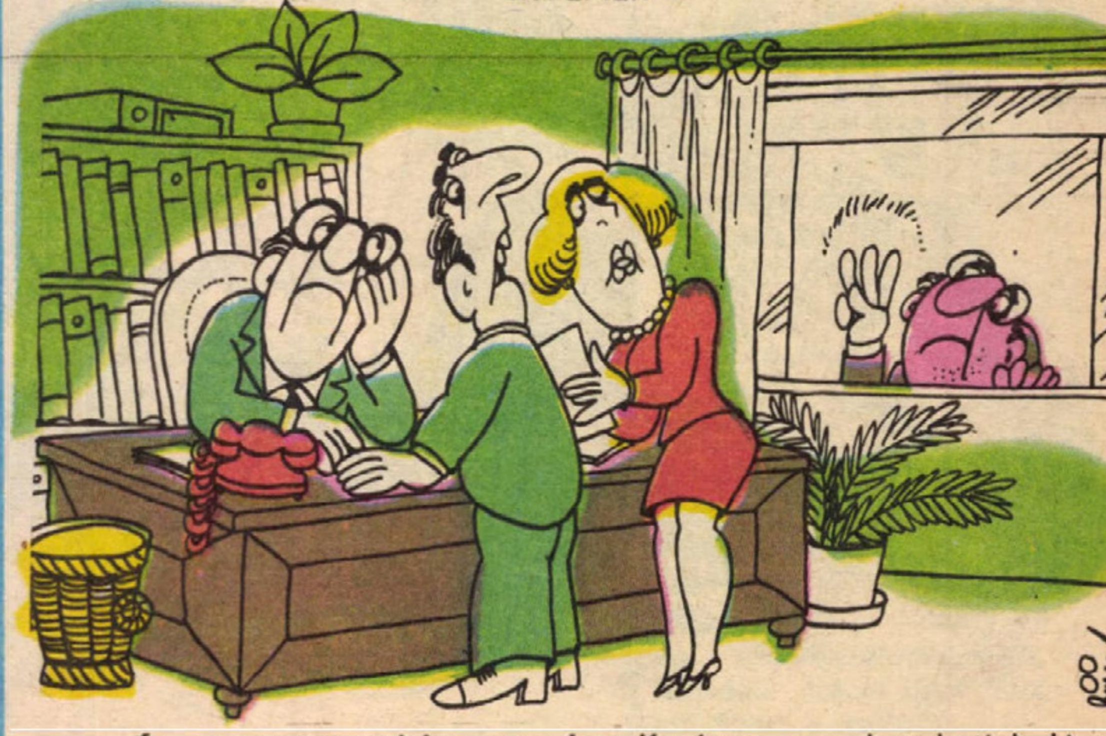
— Igen — mondta és cinikusan hunyorított, mint akinek fény érte a szemét. — Azt hiszi, a mi fiataljaink nem tudnának világrekordot felállítani?

— Mire tetszik gondolni? — kérdeztem, de a becsületben megőszült asszony lesütötte a szemét és nem válaszolt.

Egy darabig még visszhangzott a lépcsőházban a kérdés, de más nem történt. Elhatároztam, hogy amint lehet, megírom ennek a David Rossnak, hogy veszélyben a világcsúcsa. Hadd reszkessen csak ott Angliában a ponyva alatt!

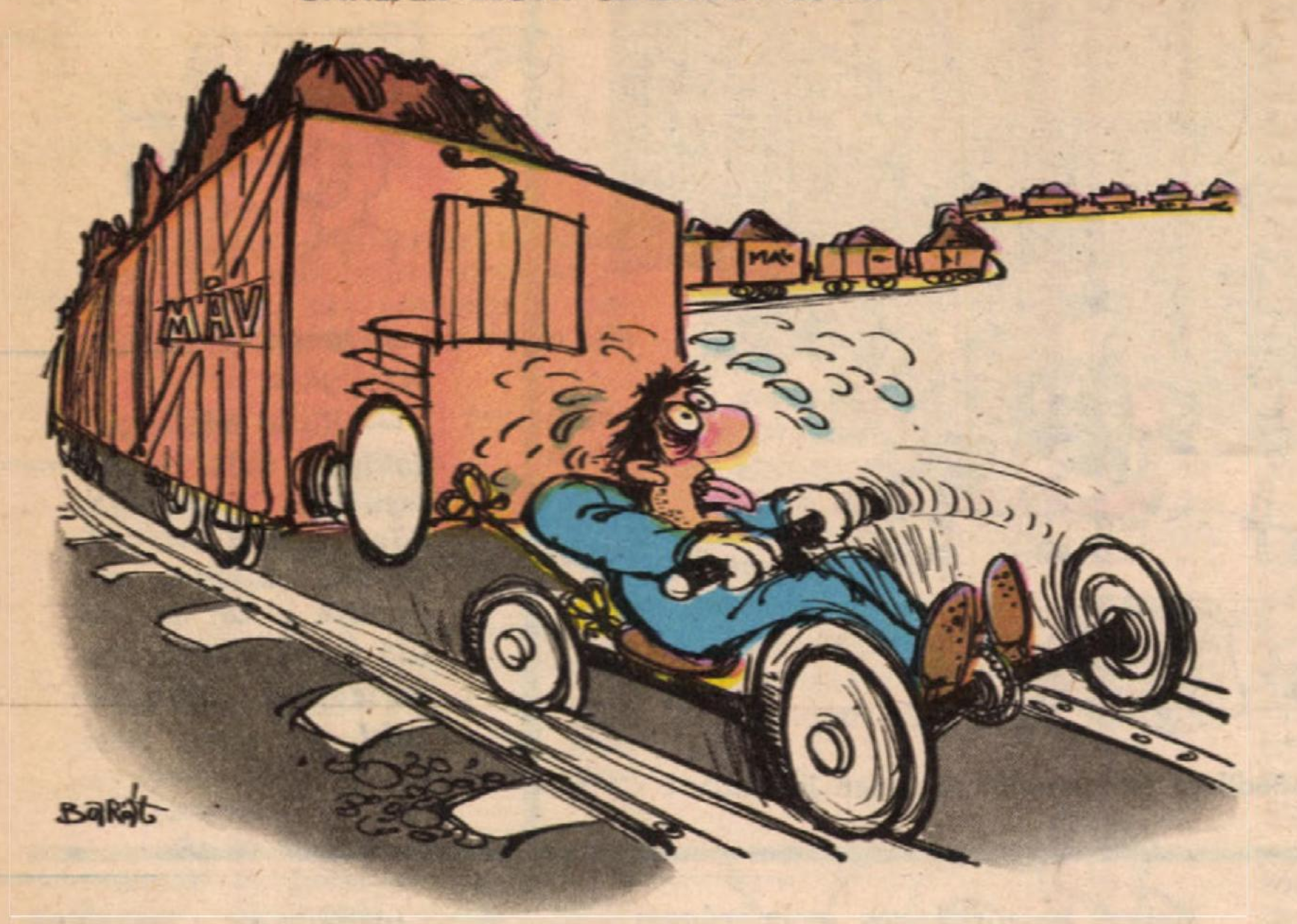
Föld S. Péter

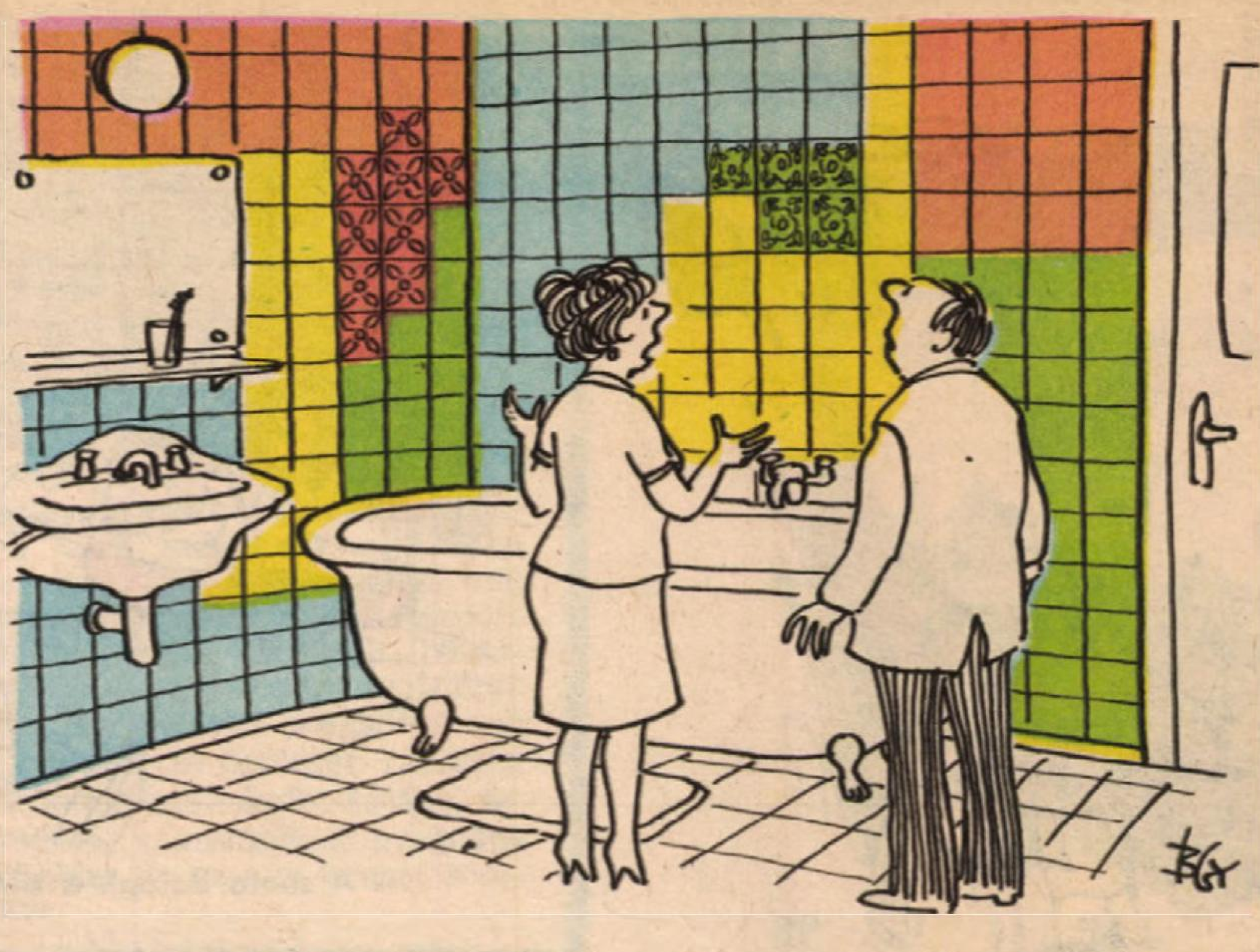
ÉRDEMEK

— És persze ezt a háromgyerekes Kovácsot sem hagyhatjuk ki a jutalmazásból...

ÜNNEPEK ELŐTTI SZÁLLÍTÁSI CSÚCS

– Azt vettük, ami épp kapható volt, nem akartunk tíz évig építkezni...

LUDAS MATYI AZT ÜZENI...

Dr. Del Medico Imre (XIV., Handzsár utca 6.) a csempészkvarcórák örökzöld problémájára ajánl megoldást. Elmondja, hogy ezek a kvarcórák Hongkongban 1—2 dollárért kerülnek forgalomba és ebben már benne van a gyártó cég haszna is. Mire azonban a kvarcóra bonyolult csempészutakon a Baross térre kerül, sokszorosára duzzad az ára. Most jön a javaslat: miért nem vesszük állami kézbe a kvarcóra-kereskedelmet is. Elég lenne hozzá, hogy valamely állami vállalat egyenesen Hongkongban megvásároljon egy nagyobb tétel órát és azt legálisan forgalomba hozza idehaza. A vevő olcsóbban jutna hozzá és legalább az államnak is lenne rajta valami haszna...

Az ötlet persze jó és mi teljes mellszélességgel támogatnánk, ha nem lenne egy még sokkal jobb ötletünk. Nevezetesen az, hogy csempésszük Hongkongba magukat a csempészeket. Persze nem üres kézzel. Vigyék magukkal az állami ipar és kereskedelem elfekvő (eladhatatlan) készletének bizonyos hányadát. És kössük a lelkükre: ha nem tudják odakinn legalább olyan haszonnal eladni a mi elfekvőnket, mint idebenn az ő kvarcórájukat — többé a lábukat sem tehetik Magyarországra. Most tehát két eset lenne lehetséges. Vagy eladják, és akkor megszabadulunk elfekvő készletünktől, ami főnyeremény, vagy nem adják el, és akkor megszabadulunk a csempészektől, ami szintén nem egy hátrány.

Czeglédy Károly, debreceni olvasónk szomorkás kutyahistóriát mesélt el levelében. Volt egy kedves tacskója, amely 1979 júliusában súlyos szívbaj következtében az örök vadászmezőkre távozott. Minthogy a gazda törvénytisztelő állampolgár, mindig pontosan fizette a megboldogult adóját s ily módon 1979. év végén mintegy 140,— Ft adótúlfizetése mutatkozott. Nos, adót csak élő eb után kell fizetni, 1980. januárjában olvasónk levélben kérte az összeg visszatérítését és februárban meg is kapta a pénzt. 1980. nyarán aztán gyors levélváltások következtek. A tanács pénzügyi osztálya július 25-én felszólította 58 forintnyi ebadóhátralékának befizetésére. Július 29-én olvasónk írt levelet a pénzügyi osztálynak, hogy néhai kutya után nem hajlandó fizetni. Augusztus 11-én újra a pénzügyi osztály következett: de, mégis fizessen, mert... Most pedig tőlünk vár tanácsot...

Mi viszont zavarban vagyunk. A magunk részéről esténként odaállnánk az előadó ablaka alá és addig csaholnánk, amíg az adótörlést keresztül nem vezeti. A mi tekintélyünknek ez semmiképpen sem ártana, viszont kétségtelen, hogy nem mindenkinek fűlik a foga az ilyesmihez. Így azt ajánlanánk, hogy Czeglédy Károly szerezzen be gyorsan 150 kutyát. A következő hónapban adjon el belőlük 83-at. Aztán megint vásároljon 97-et. Adjon el 127-et... és így tovább, gyors egymásutánban. Valószínű, hogy az ingét is ráfizetné az ebadóra, de legalább az őrületbe kergetné az ebadókönyv illetékes vezetőit.

És üzenünk a **Fővárosi Közmű** című lapnak is. Szeretett és kedves laptársunk hasábjain legutóbb — ujházy — kollégánk sértődött meg a Ludas Fórum ártatlan kis fejlécén, amely így hangzik: „Fórumunk mindenki előtt nyitva áll: egyszerű miniszterek, kétkezi művészek csakúgy kérdezhetnek bármit, mint háziasszonyok, kokillakészítők, kéményseprők, toronydaru-kezelők, édesvízi búvárok, minden rendű és rangú olvasók".

— ujházy — kartársunk — láss csodát! — a kéményseprői mundért igyekszik megvédeni gonoszul fröcskölő és természetesen epébe mártott tollunk szurkapiszkáitól. És miért? „Mert a szerző — írja — mintegy valamiféle »vicces foglalkozásként« kezeli a kéményseprőkét. Szerintem erre vall a sorban a kokillakészítők utáni közvetlen elhelyezés, az édesvízi búvárokkal való egy sorba állítás — sőt az egész hangnem."

Na, feltesszük a hangfogót és egész csendben szögezzük le, hogy ezek szerint kedves kollégánk a kokillakészítést és az édesvízi búvárkodást vicces foglalkozásnak tekinti. Mindjárt hozzátesszük: — ujházy — érdekében beszélünk halkan, mert a kokillakészítők roppont erős emberek, az édesvízi búvárok temperamentuma pedig közismert. De van tovább is. „Mert hát, ugyebár, ez a mai kéményseprő szakma egyre inkább tiszteletet érdemel... a tüzeléstechnika távlatai ma még beláthatatlanok."

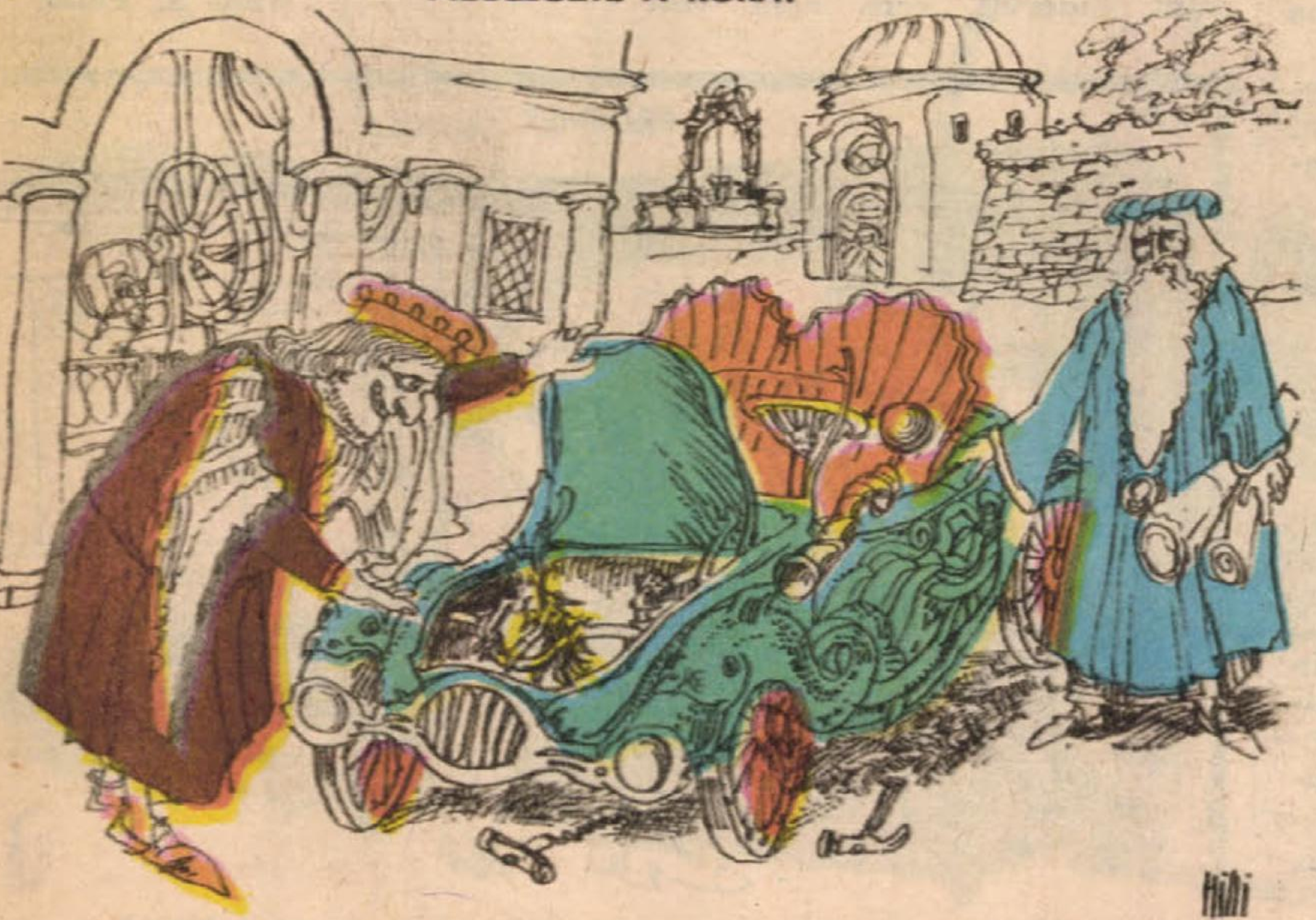
Van egy halvány érzésünk: tiszteletet érdemel a miniszteri szakma is, a vezetéstechnika távlatai legalább annyira beláthatatlanok.

És még egyetlen egyszerű miniszternek sem jutott eszébe, hogy — uramatyám — megsértődjék. Hogy miért?

A kéményseprőket természetesen továbbra is imádjuk és hittel hisszük, hogy újévkor kötelességszerűen szerencsét hoznak.

Nem csak ránk fér...

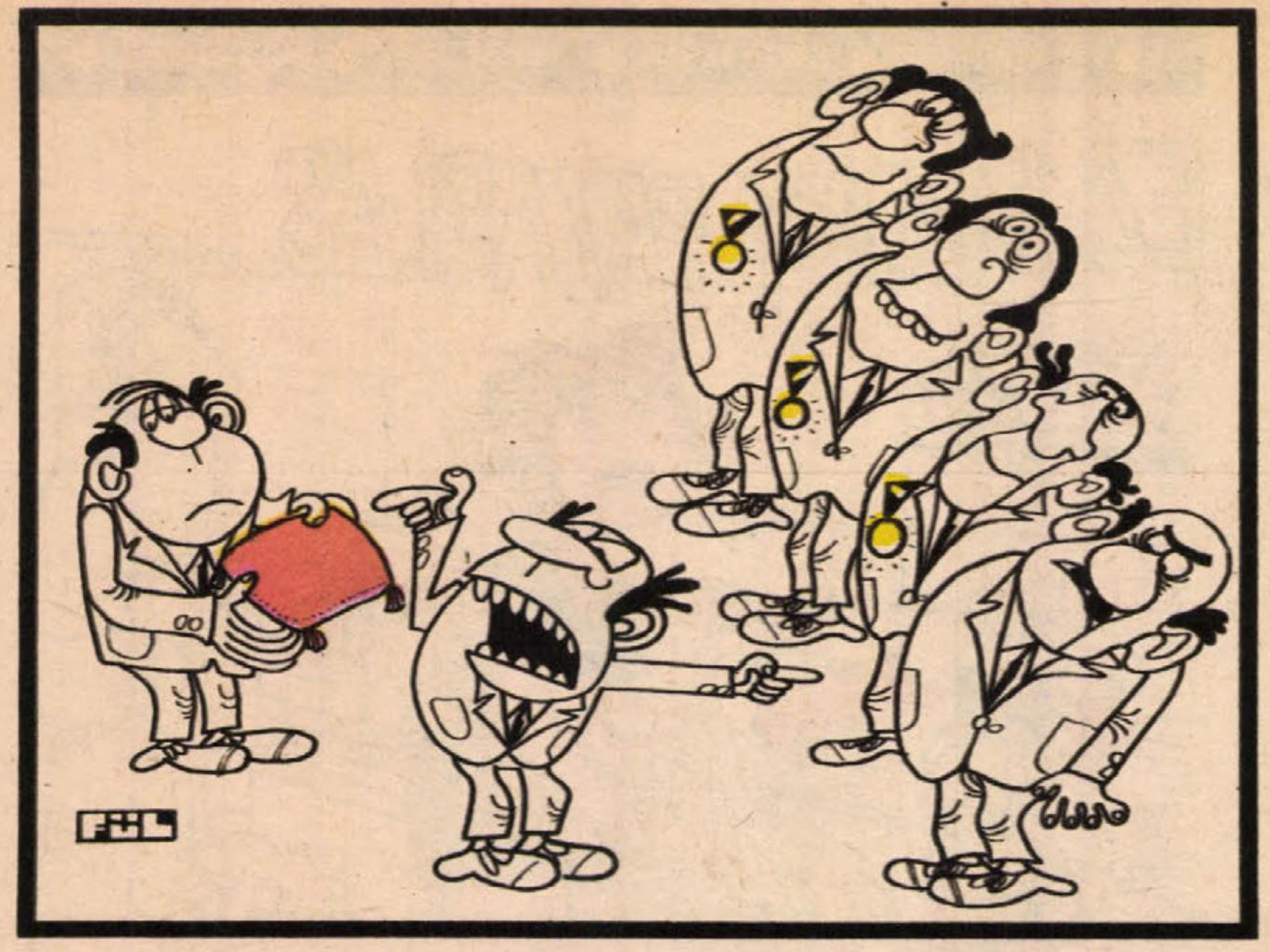
MEGELŐZTE A KORÁT

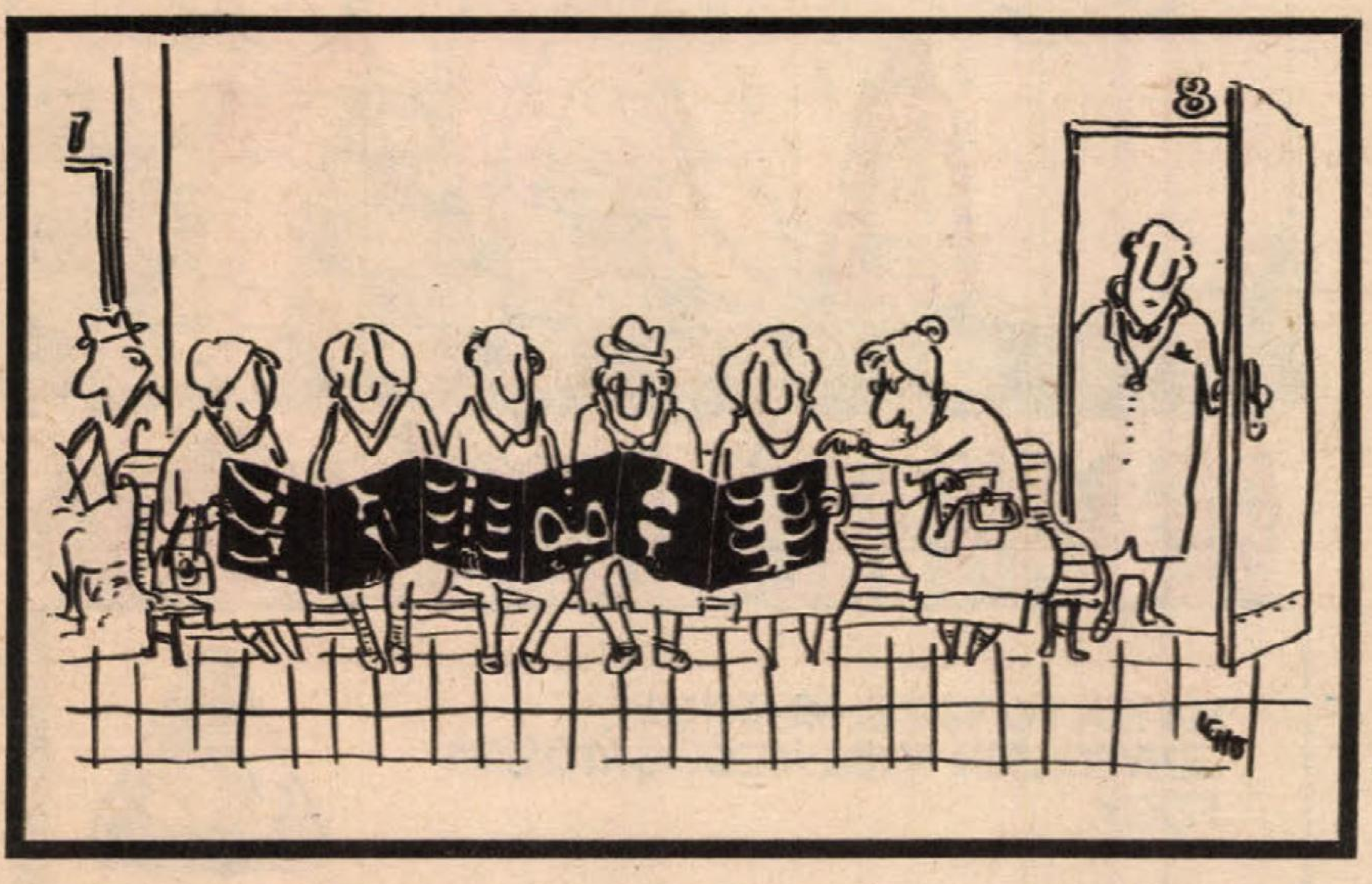
– El akarja velem hitetni, messer Leonardo, hogy ez a kis mandragóra hajtja az ön kocsiját?

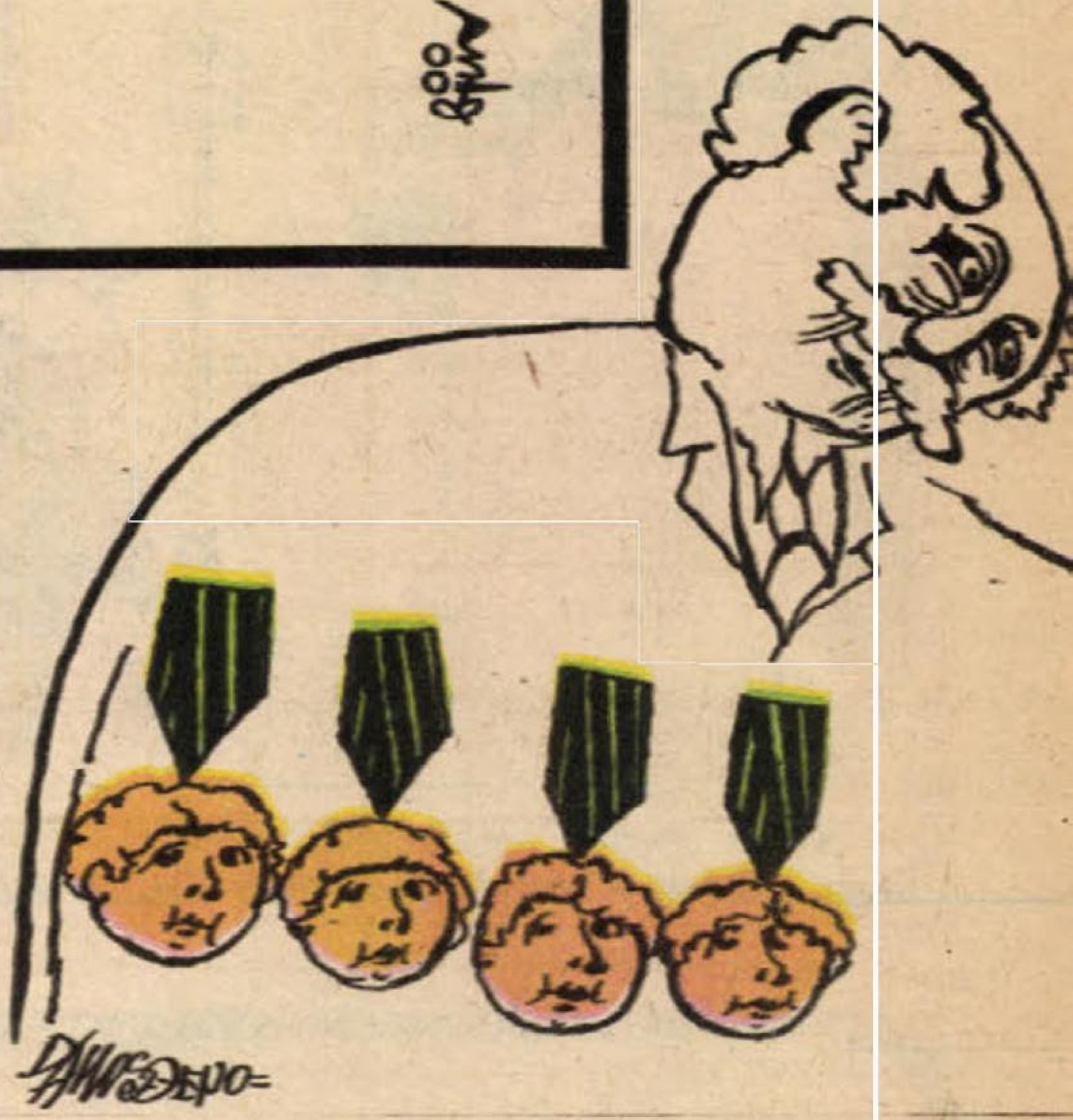
– Rossz beidegződés, de én nem joule-ban számolok, hanem forintban!

KÉREM A KÖVETKEZŐT

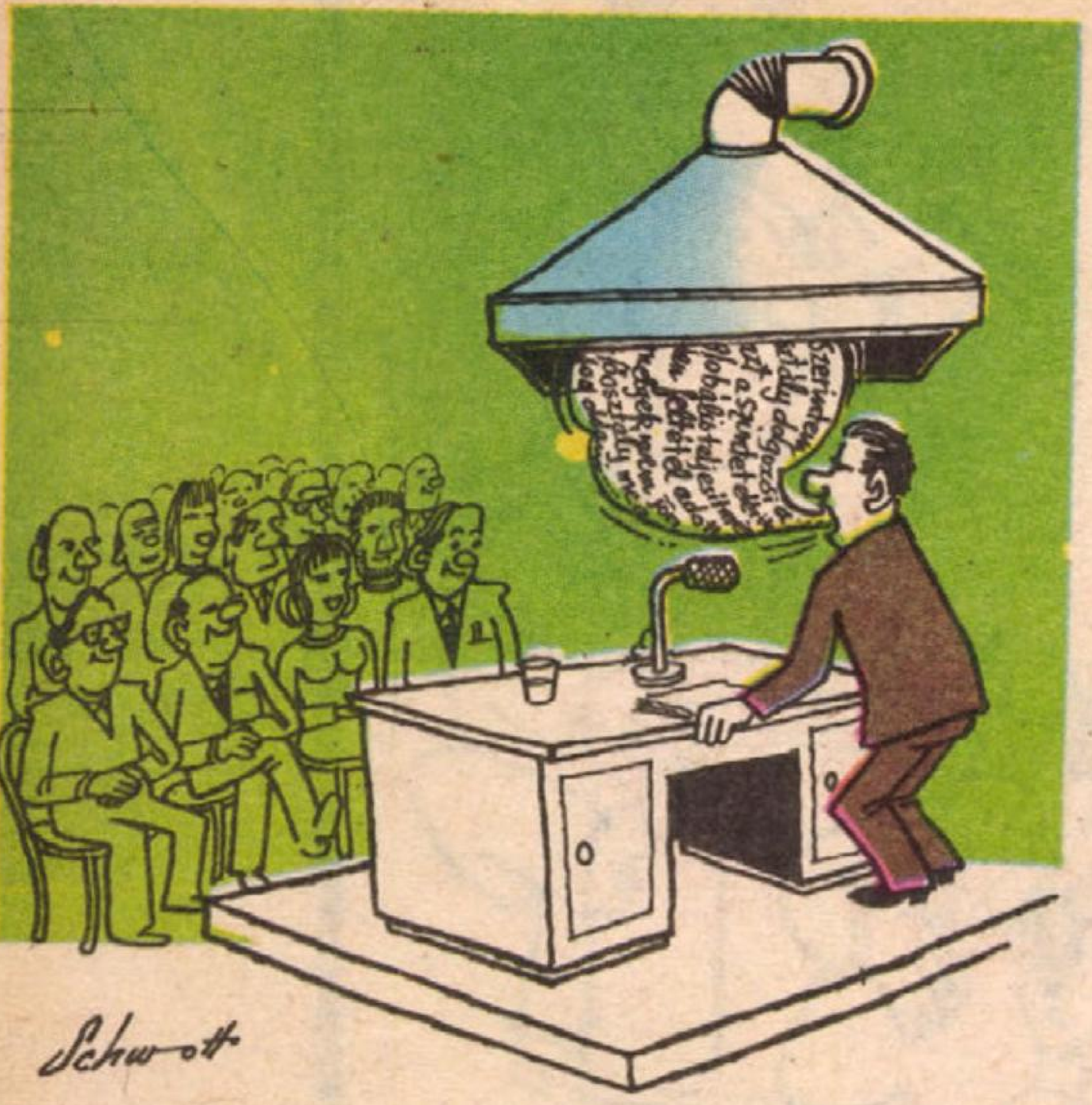

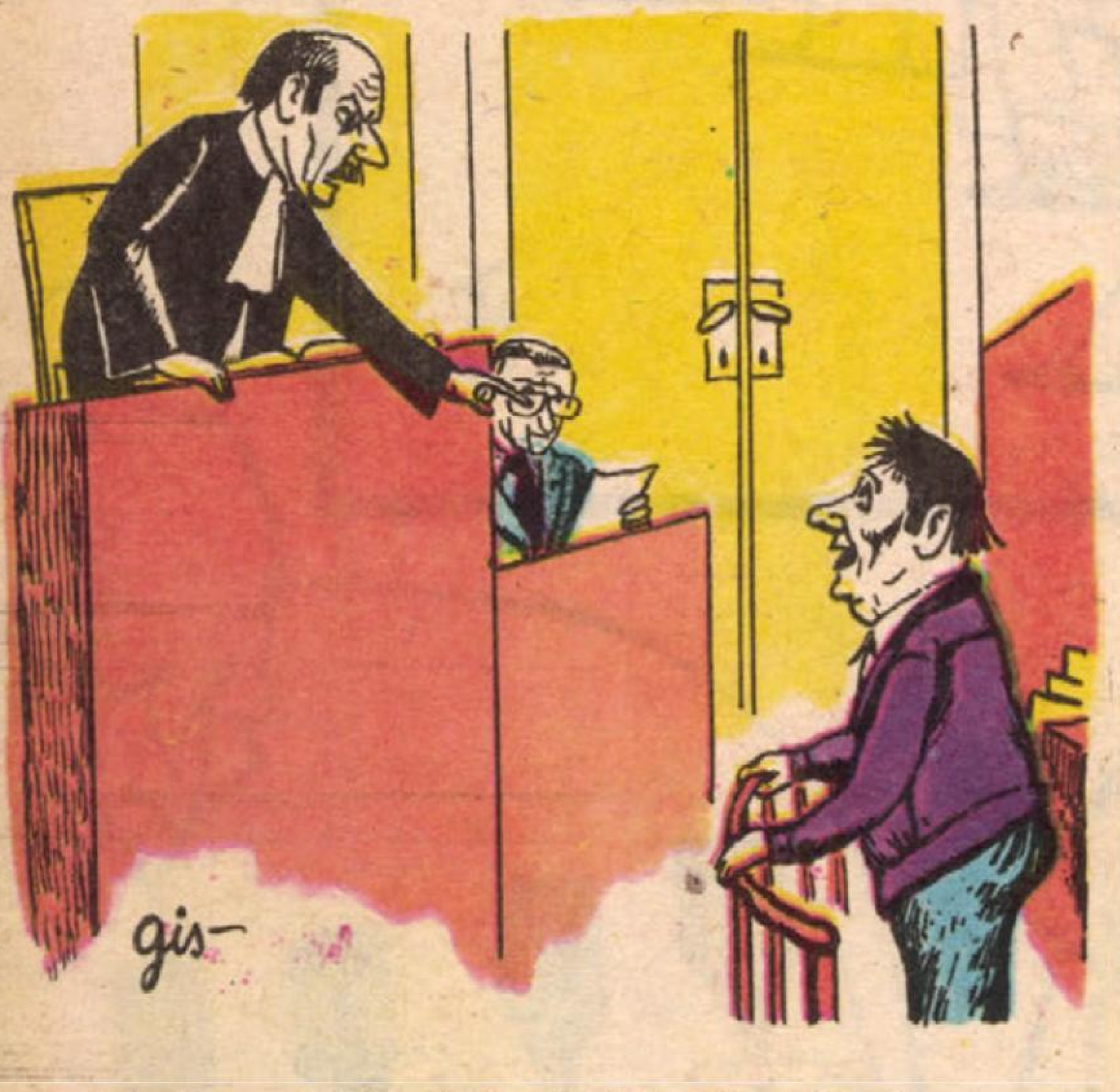
FÜLÖP, BALÁZS-PIRI, LEHOCZKI, DALLOS, HEGEDŰS, VÁRNAI

ELSZÍVÓBERENDEZÉS

– Tessék enyhítő körülményként figyelembe venni, hogy soha nem lopok állami, csak maszek üzletből…

A nagy vadász hosszabb távollét után újra megjelenik a társaságban és büszkén meséli:
— Most jövök Indiából, ahol tigrisre vadásztam.
— És szerencsével járt a vadászat? — kérdi tőle valaki.
— Meghiszem azt! Egyetlenegy tigrissel sem találkoztam!

— Olyan kutyát szeretnék, amelyik nem drága, nem eszik sokat és szobatiszta.
— Akkor a legjobb, ha kitömött tet vásárol — válaszol az eladó.

A nyugalmazott ezredes dühösen az asztalra csap, és így kiált fel:
— Az ördögbe is, akárhányszor próbálok verset írni, mindig ezredparancs lesz belőle.

LEMEZPOSTA

BUDAPEST, 1817

CSENDES ÉJ
Mennyből az angyal —
Oh, Tannenbaum —
Kiskarácsony, nagykarácsony.
SLPX 16598 90 Ft . . . db

KARÁCSONYI KONCERT
Bach: Korálelőjáték, Pastorale —
Liszt: Angelus Domini —
Corelli: Karácsonyi Concerto Grosso, Op. 6. No. 8 —
Magyar Gregoriánum, A karácsonyi ünnepkör dallamai.
SLPX 12099 70 Ft . . . db

KARÁCSONYI ORGONAZENE
Bach: In dulci jubilo —
Franck: Pastorale —
Reger: Gloria in excelsis —
Couperin: Et in Terra pax
Gergely Ferenc — orgona
SLPX 11548 70 Ft . . . db

APOSTOL 2.
Irány a Galaxis —
Eladó, kiadó most a szívem —
Ürpanoptikum —
Nem tudok élni nélküled —
Te régi dal —
Pedig kértél.
SLPX 17638 90 Ft . . . db

SZÖRÉNYI LEVENTE — HAZATÉRÉS
Szarvasűzés —
A hitetlenség átka —
Száraz még a föld —
Hírek —
Kőműves Kelemen balladája —
Eljön majd a nap
SLPX 17641 90 Ft . . . db

BRÓDY JÁNOS — HUNGARIAN BLUES
Személyi igazolvány —
Filléres emlékeim —
K. Kata balladája —
Földvár felé félúton —
A kiskacsa — Mama kérlek.
SLPX 17642 90 Ft . . . db

VÖRÖS SÁRI ÉNEKEL
Van nekem szeretőm —
Zúg az őszi szél —
Erdő szélén nagy a zsivaj, lárma — Nem jön levél —
Édesanyám, lelkem —
Ahogy én szeretlek.
LPX 10155. 90 Ft . . . db

AZ EGRI MÉNES . . .
Nem zörög a haraszt —
Megáradt a patak —
Az én jó apámnál —
A cigányok sátora —
Hajlik a rózsafa.
Jákó Vera, Szalay László, Bojtor Imre, Szentendrei Klára.
SLPX 10145 90 Ft . . . db

A hanglemezek utánvéttel megrendelhetők. A 250 Ft értéket meghaladó küldeményeink portómentesek. Kérje katalógusunkat, a teljes Hungaroton-készletből válogathat.

MŰVELT NÉP KÖNYVTERJESZTŐ VÁLLALAT
LEMEZPOSTA
Budapest, 1817

Kérjük, karikázza be a válaszát:
a Lemezpostától most rendelek először.

korábban már rendeltem a Lemezpostától.

Név: ....

Cím: ....

....

Kelt: ....

....
aláírás

AZ OLVASÓ OLDALA

KÖZPÉNZÉRT AGGÓDÓK

Egyelőre még nem a címzett — a BKV — válaszolt arra a glosszára, amely lapunk 44. számában jelent meg Kiss György Mihály tollából, *Mennyibe kerülnek a fantomok?* címmel. Az írás, hadd emlékeztessünk rá, arról szólt, hogy milliók mennek veszendőbe a hiányos ellenőrzés miatt, rengetegen bliccelnek a metrón. Nem a címzett — egyelőre —, hanem két olvasó ragadott tollat, hogy elmondja véleményét az ügyben. Örülünk leveleiknek, mint minden olyan jelenségnek, amely arra vall, hogy vannak, akik önzetlenül, állampolgári öntudatuk ösztönzésére gondjuknak érzik a köztulajdon védelmét, a közpénzek gyarapítását.

1

Magam is tapasztaltam, amiről Kiss György Mihály írt. Idegenforgalmi főszezonban láttam, hogy a külföldiek is milyen hamar megtanulták alkalmazkodni a házigazdák szokásaihoz, vagyis a blicceléshez. Felhívtam a Közlekedési Főigazgatóság közgazdasági és igazgatási osztályát (számát a közü-

leti telefonkönyvből néztem ki, 98. oldal, 5. hasáb) és közöltem a metrón való tömeges bliccelésre vonatkozó észrevételemet. Nem fogják eltalálni, mit válaszoltak erre! Ezt: „Mondja, honnan tudta meg ezt a telefonszámot?" (Mármint az övékét. Ami benne van a könyvben!) Hát, ha az illetékesek így fogadják a közérdekű bejelentéseket, akkor telefonon nem háborgatom őket tovább, inkább egy több százezer példányban megjelenő népszerű hetilapban teszem közzé javaslatomat. Ha néhány száz nyugdíjast felkérnének, hogy vállaljanak (négyórás) ellenőri szolgálatot, s ezért fizetést, vagy ingyenes havi bérletet kapnának, bőven megtérülne abból, ahány bliccelőt jegyváltásra, illetve a jegyár perselybe dobására szoktatnának.

Bedő László
Bp. Néphadsereg tér 10.
1055

2

Szerintem az ellenőrzésnek a peronügyeletesnél hatékonyabb módszerét lehetne bevezetni. Javaslatom: a forint bedobása helyett legyen itt is jegylyukasztásos rendszer. Jegylyukasztó automaták felszerelése nyilván kevesebb költséggel jár, mint a fotocellás, pénzbedobós automatáké. (A Szovjetunióban nem csak a földalatti vonalain, de buszon, trolin, minden tömegközlekedési járművön pénzbedobásos rendszer van, vagyis nincs *csak* a földalattira érvényes külön rendszer, mint nálunk.) A jegyrendszer bevezetésével ugyanúgy lehetne ellenőrzéseket végezni a metróban, mint a felszínen, az alkalmi büntetésekből is „csurranna-cseppenne" valami. Az ellenőrzéskor a bérleteket is ellenőriznék, ez most amúgysem történik meg, a peronügyeletes oly messze van az utastól, hogy nem látja, nem tudja elolvasni a bérleti hónap nevét, meg amúgy sem figyel oda. Az utasok „terelése" is egyszerűsödnék lemenetelkor, nem kellene különválasztani a bérleteseket a nembérletesektől.

Takács Géza
Bp. Pajzs u. 22/b. — 1025

TISZTA KEZŰ ZÁRÓRA

Novemberi csípős, hideg szélben didergek a Ságvári téri zöldséges pavilon előtt, délután öt óra előtt tíz perccel. A pult mögött fiatal nő ül, lehajtott fejjel. Megszólítom:

— Kérem szépen, kaphatnék egy kiló burgonyát?

— Nem lehet, már bezártunk.

— Meddig vannak nyitva?

— Délután ötig.

— Még nincs öt óra. Kérem, legyen szíves, mérjen már ki nekem egy kiló burgonyát.

— Nem lehet, ez a férjem dolga és különben is ezzel összepiszkítanám a kezem.

A mögöttem álló vevő, ezt hallva, csak egy kiló almát mert kérni, a zárára miatt azonban ő sem kapott semmit.

N. V.

TÜCSÖK és BOGÁR

Itt már mentették, ami menthető!

(Révfülöpön fotózta Montskó Péter, pécsi olvasónk)

Pár hét múlva jött a feleség. az asszony —, *de* a reumától mutatós, csinos, temperamentumos asszonyka. Főiskolai hallgató. Elsőéves. Akkor iratko-

Ha netán még köszvénye is lett volna — kész szexbomba az a hölgy!

(A Családi Lapban észlelte Richterné Kropf Anikó, sárosdi olvasónk)

Újból elnapolva

Olvasóink elnézését kérjük, hogy mostani számunkban sem tudunk bővebbet a szállodai bűnszövetkezet ügyének lezárásáról írni. A bíróság ismételten elnapolta a tárgyalást és ennek megtörténte után ismertetjük az ítéletet.

Tettekkel a nyakkendő becsületéért.

„Nagy tettekkel előre jutsz Gyűjtsd a REF-et és a priuszt!"

(A Szentesi Élet c. lapban bukkant rá Dr. Aranyi Gábor)

GELLÉRTHEGYI ÁLMOK

Játék két részben

Rendezte: ifj. Halasi Imre mv. Díszlet és jelmeztervező: Kőrösi Sándor.

Lány . . . . Zsolnay András
Fiú . . . . Bessenyei Zsófia

Eredeti felfogás!

(A Pesti Műsorban találta Csiki Arthurné)

A falióra nagymutatója 10 cm, a kismutató 18 cm hosszú. Milyen messze van egymástól a két mutató végpontja 2 órakor, 3 órakor, 7 órakor?

Tyűha, nehéz tárgy ám ez a matek!

(A szakközépiskolák III. osztálya számára rendszeresített tankönyvben fedezte fel Szabó Éva, várpalotai olvasónk)

— Az olasz A-osztályban a Brescia—Fiorentina mérkőzésen meglepetés is lehetséges, azaz Bologna-siker. Tippem: x, 2. A Cagliari—Napoli résztvevői már nem a régiek. Tavaly 1-0 volt, lehet, hogy most is annyi lesz. Tip-

Az aztán tényleg meglepetés lenne!

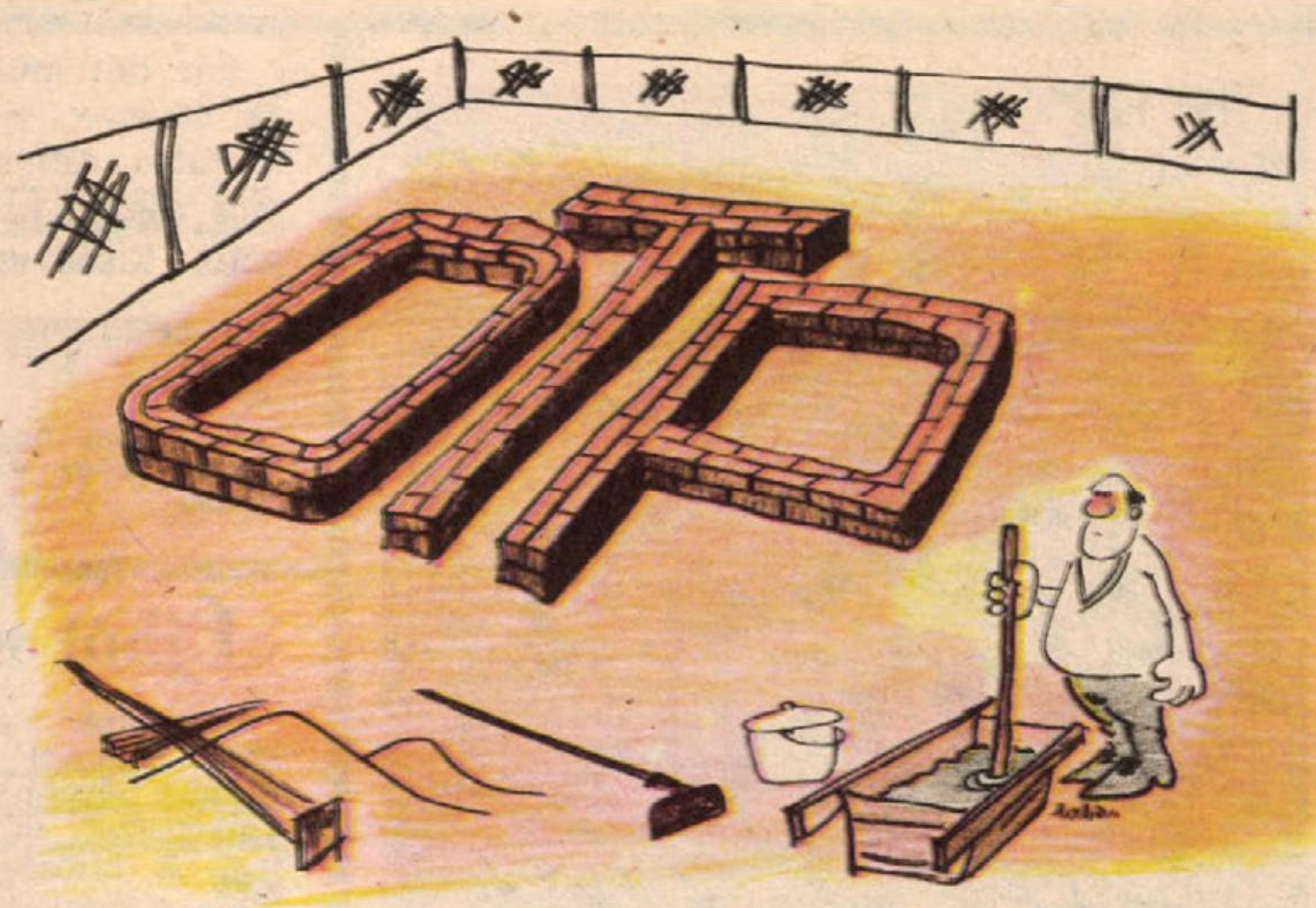
(A Sportfogadás c. lapban bukkant rá Foreth Gyula)

JÖHET A KÖVETKEZŐ!

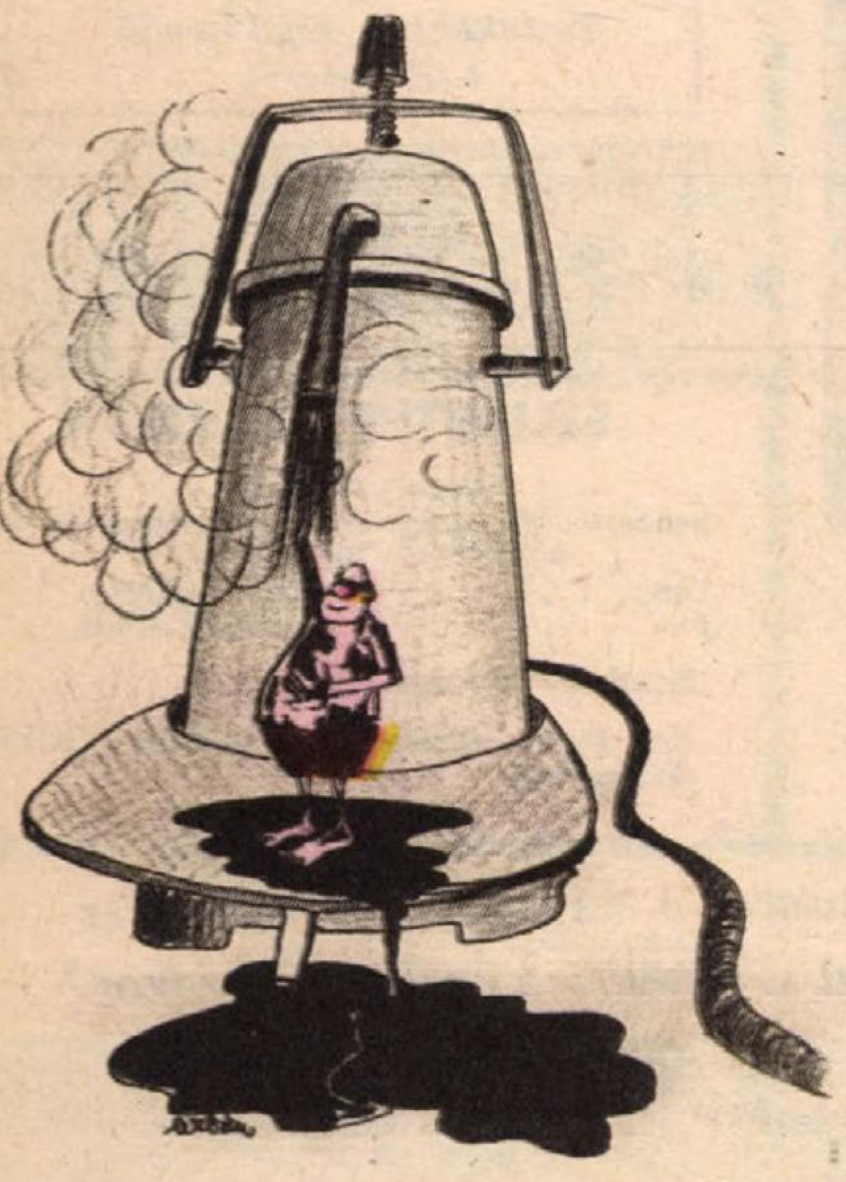
URBÁN PÉTER RAJZAI

Ebben a rovatban pályakezdőket mutatunk be, akik a Ludas Matyi hasábjain első ízben jelentkeznek műveikkel. Rovatunkban teret kívánunk adni fiatal tehetségeknek, akik nemcsak szeretik, de értik is a humort. A válogatásnál nem a fiatalságot, hanem a tehetséget értékeljük.

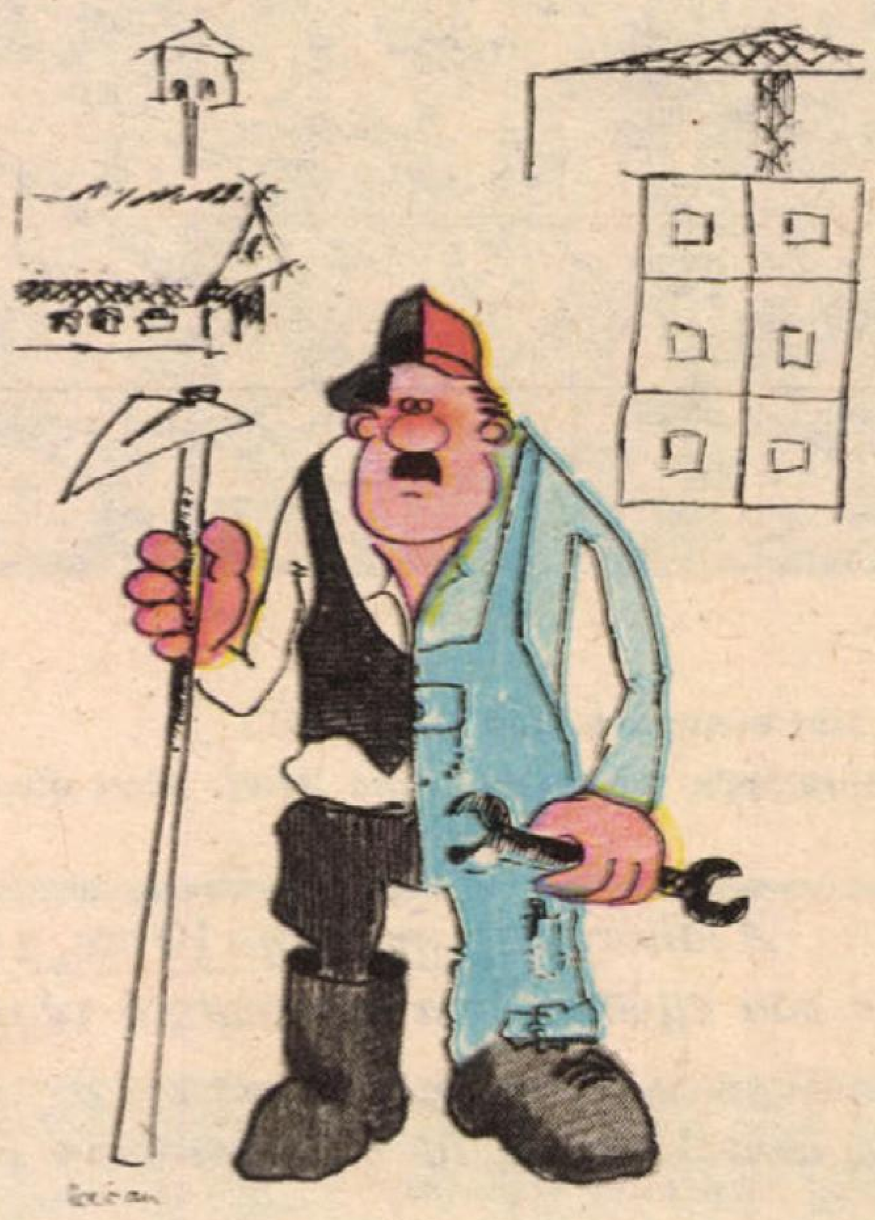

KISLAKÁS-ÉPÍTÉS
– Itt az ősz, és ennél tovább nem jutottam...

SZENVEDÉLY

SZIMBIÓZIS

És a rajz is az öné!

II. FORDULÓ

Kedves Olvasónk! Az itt látható, aláírás nélküli karikatúra segítségével ön is kipróbálhatja, hogy milyen „könnyű" feladat egy képes-szöveges vicc elkészítése. Ezért nem is kell mást csinálnia, csupán az általunk adott rajzhoz hozzáadnia fantáziáját, vagyis megírnia nekünk — legkésőbb december 4-ig — a rajzhoz illő viccet.

A szellemes képaláírásokat közöljük, beküldőiket pedig 200—200 forint honoráriumban részesítjük. A legszellemesebb szöveg szerzője ezenkívül megkapja rajzolóművészünktől az eredeti karikatúrát is.

A borítékra vagy levelezőlapra írják rá: „A rajz is az öné!". Címünk: Budapest, Gyulai Pál u. 14. 1977

A JÖVŐ HÉTEN:

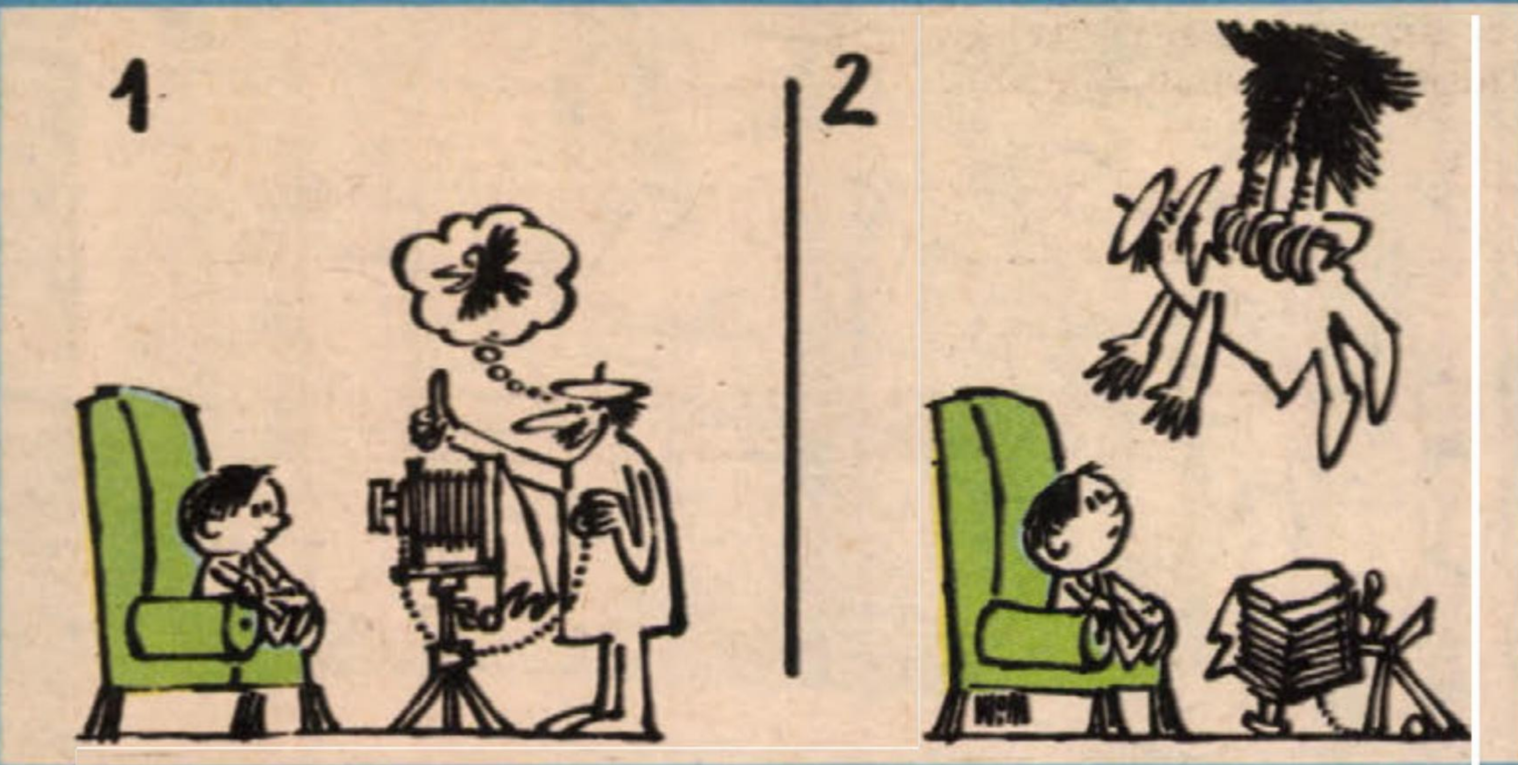
HÚSZEZER FORINTOS PÁLYÁZAT

Következő számunkban a Skála-Coop Áruházak és a Ludas Matyi közös rejtvénypályázatát közöljük lapunk 8. és 9. oldalán, ahol a szemfüles olvasók egy tucat nem tucatembert fedezhetnek fel a karácsonyi vásár forgatagában. Azok között, akik mind a 12 hírességet felismerik, 20 ezer forintot sorsolunk ki készpénzben, illetve vásárlási utalványban. Első díj 5 ezer forint, második díj 3 ezer forint, harmadik díj 2 ezer forint. Ezenkívül a Skála-Coop Áruházak 20 darab 500 forintos vásárlási utalványát is elnyerhetik olvasóink.

Figyelje lapunk december 4-i számát, amelyben részletesen tájékoztatjuk, hogyan nyerhet!

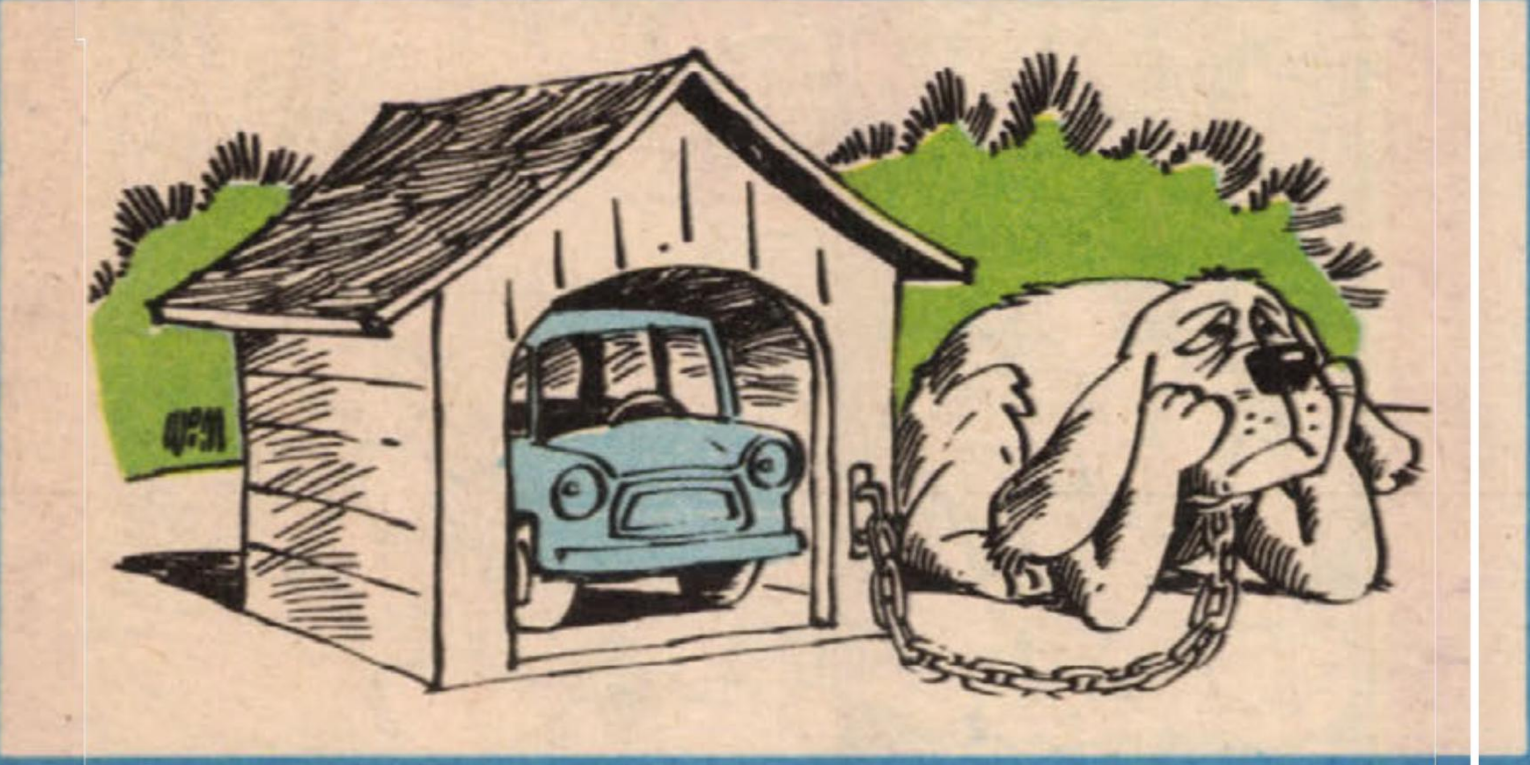
IMPORT HUMOR

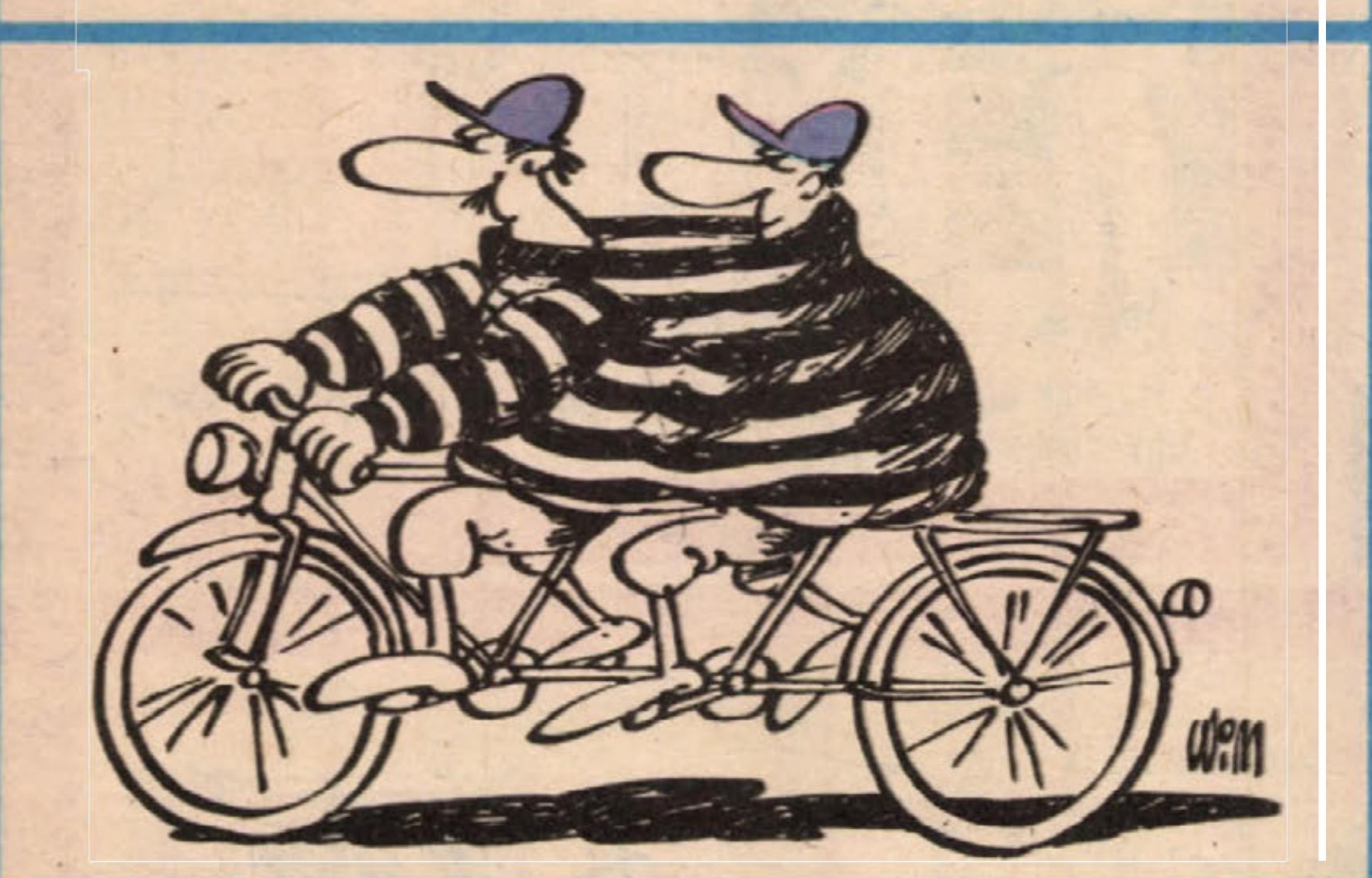
WILLY MOESE (BERLIN) RAJZAIBÓL

A MOZIBAN

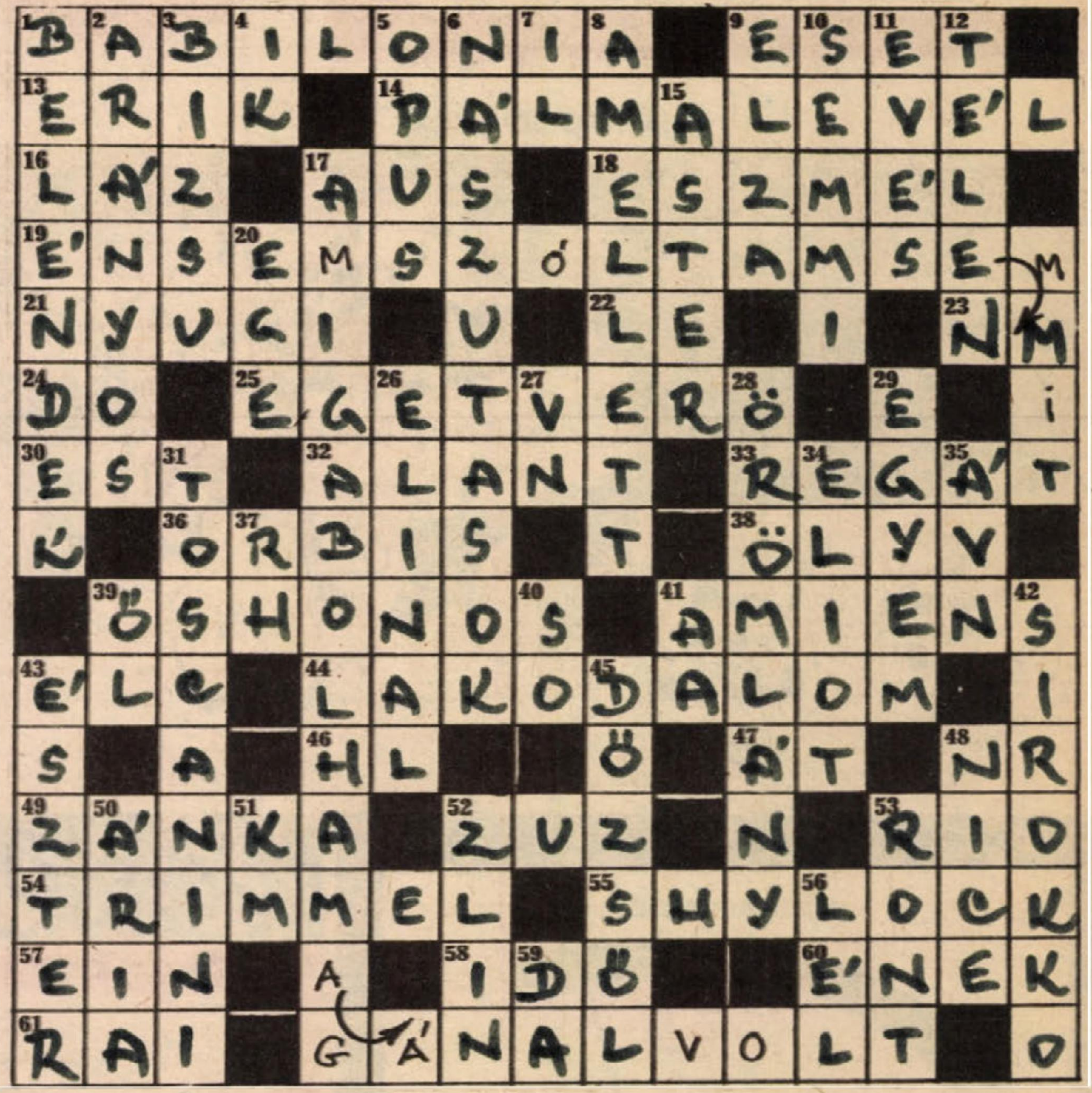
Kapornaki nem tudja nyugodtan nézni a filmet, mert az előtte ülő néző szünet nélkül izeg-mozog. Végül is előreszól: — Uram, az istenért... Nem maradna végre nyugodtan? — Vízszintes 19. — függőleges 17. — hangzik a meggyőző felelet. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb december 1-ig erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 1977. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

1. Ókori világbirodalom a mai Irakban
9. Megtörtént dolog
13. Több svéd király neve volt
14. Egy trópikus fán látható
16. Betegség jele
17. Német prepozició (-ból, -ből)
18. Magához tér, ocsúdik
21. Nyugalomra intés egyetlen „korszerű" szóval
22. Igekötő
23. N. M.
24. A zenei C hang
25. Óriási, szenzációs, kolosszális
30. Amikor a nap már régen leszállt
32. Helyhatározó, avagy hangszer névelővel
33. A Kárpátokon túli Románia (ma már nem használatos szóval)
36. A lengyel IBUSZ
38. Ragadozó madár
39. Az olyan növény, amely a legrégibb idők óta terem ugyanazon a helyen
41. Francia város
43. Célja a mulattatás
44. Nagy eszem-iszommal jár
46. Űrmérték röv.
47. Igekötő
48. Rövidítés számok előtt
49. Helység a Balaton északi partján
52. Aprórá tör
53. ... de Janeiro
54. Drótszőrű kutya szőrét nyírja — egy szóval
55. A velencei kalmár
57. Egy — németül
58. Gyorsan múlik
60. Dal
61. R. A. I.

FÜGGŐLEGES

1. Mérgező gyomnövény
2. A szép termet egyik jelzője lehet
3. Divatékszer, csecsebecse
4. Igevégződés
5. Közismert latin szó, többnyire zeneművet jelez
6. Megkezdik a mézeshetéket
7. Olasz névelő
8. Helyhatározó
9. Női név
10. A nullával egyenlő
11. Az élet egyik feltétele
12. Decemberben, januárban, februárban
15. A fészkesek családjába tartozó növénynemzetség
20. Isten szabad ... alatt
26. Olajra lép
27. V. N.
28. A testét bocsátja áruba
29. Felszólítás a táplálkozásra
31. Világhírű karmester volt
34. Nagy amerikai költő
35. Á. V. N.
37. A ródium vegyjele
39. Területmérték
40. Fűszer
41. Azonos betűk
42. Viharos déli szél Olaszországban
43. Alkohol és sav egymásrahatásakor keletkező szerves vegyület
45. Mértéktelenül eszik-iszik, mulatozik
48. Nizza francia neve
50. Szóló ének az operában
51. Kilométer
52. Csehszlovákiai város
53. Használhatatlanná tesz
56. A Lehel név ősmagyar formája
59. Orosz igen

MEGGYŐZŐ VÉDEKEZÉS

című rejtvényünk megfejtése:

— Maga óránként százzal vezetett!

— Csak tíz perce ültem a kocsimba.

200—200 forintot nyert:

Féniász Károlyné, Bp., Törökvész u. 147/d. 1025

Cseh Sándor, Bp. Ráday u. 9. 1092

Kuszinkó Péterné, Miskolc, Bükk u. 1. 3535

A nyereményeket postán küldjük el.

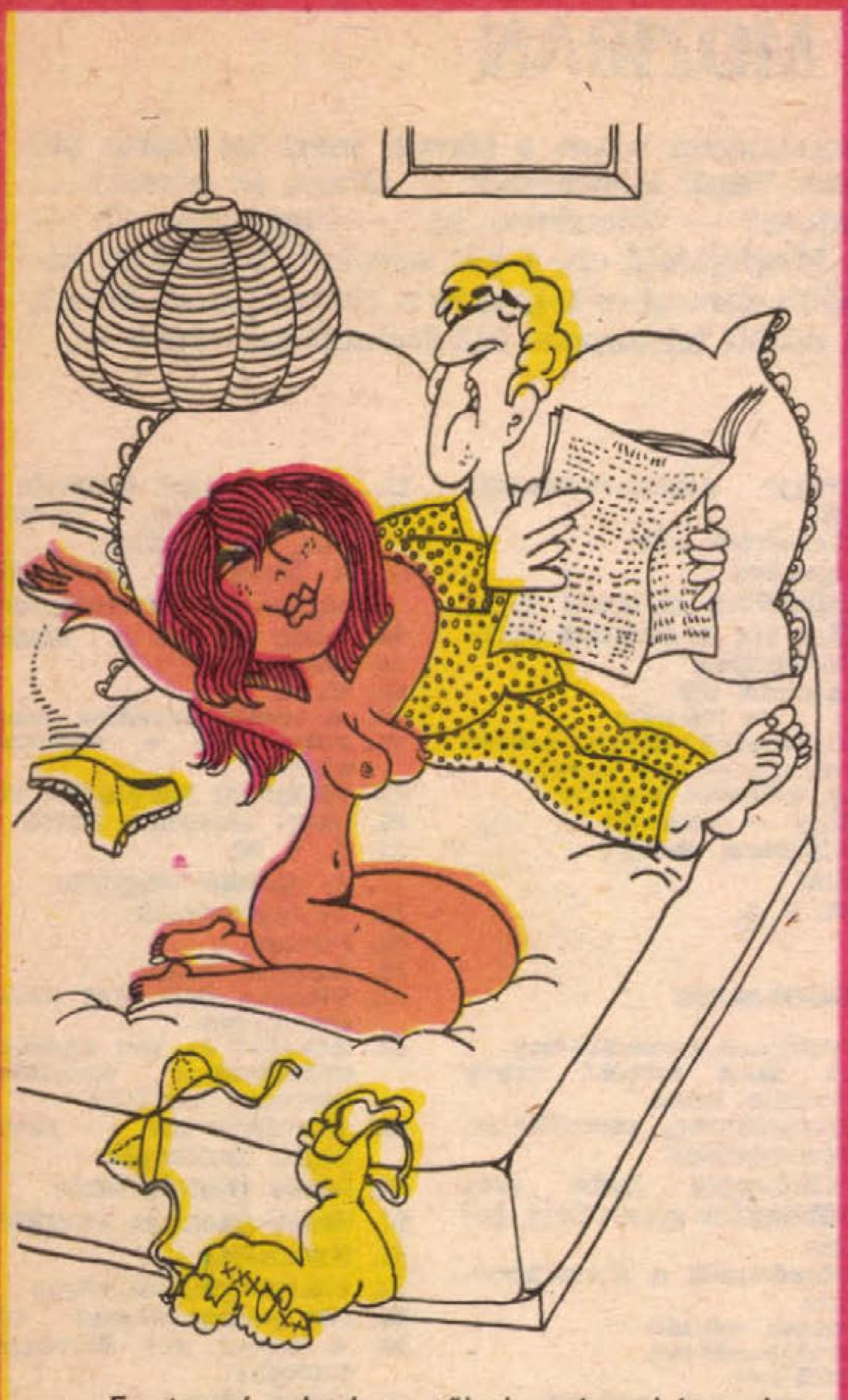
Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: TILL IMRE

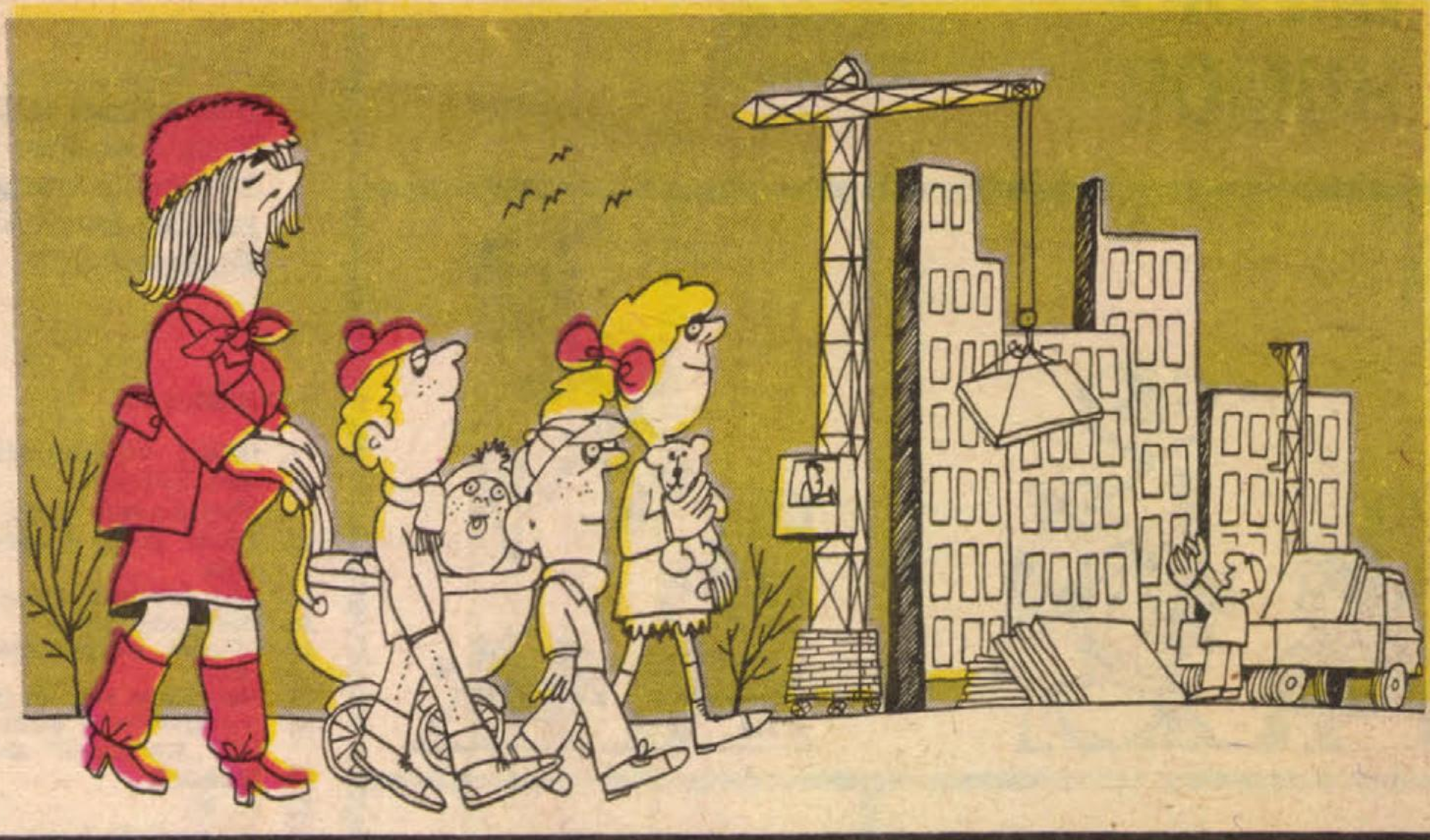
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900.) személyesen, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft, egy évre 144 Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
80.2308/2-48 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: BOLGÁR IMRE
Index: 25 504
ISSN 0134—0611

– Ez igazán kedves tőled, szívecském, de ma már láttam ilyet a színházban...

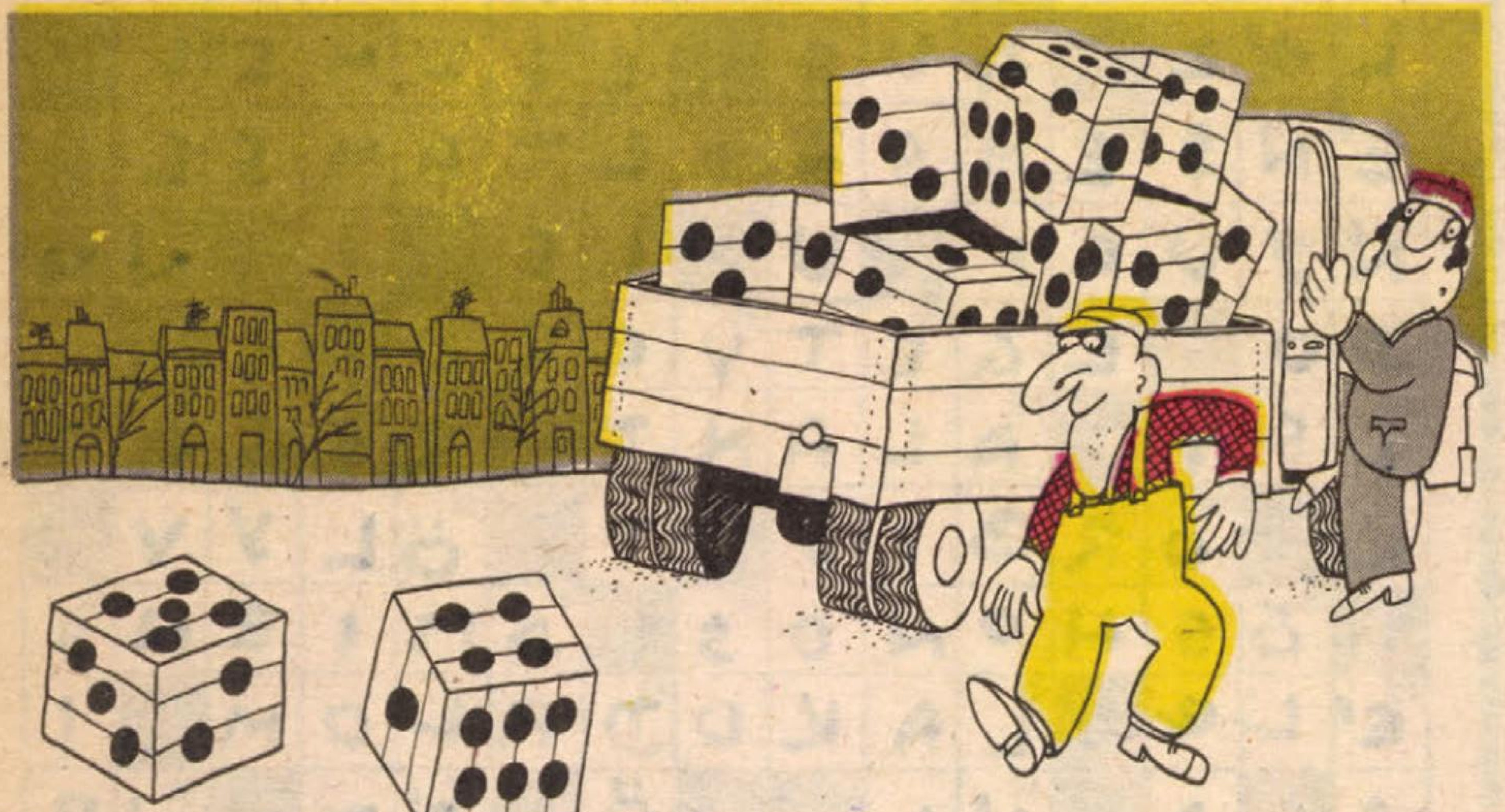
EGYENLŐTLEN VERSENY

BALÁZS-PIRI BALÁZS

válogatott témáim

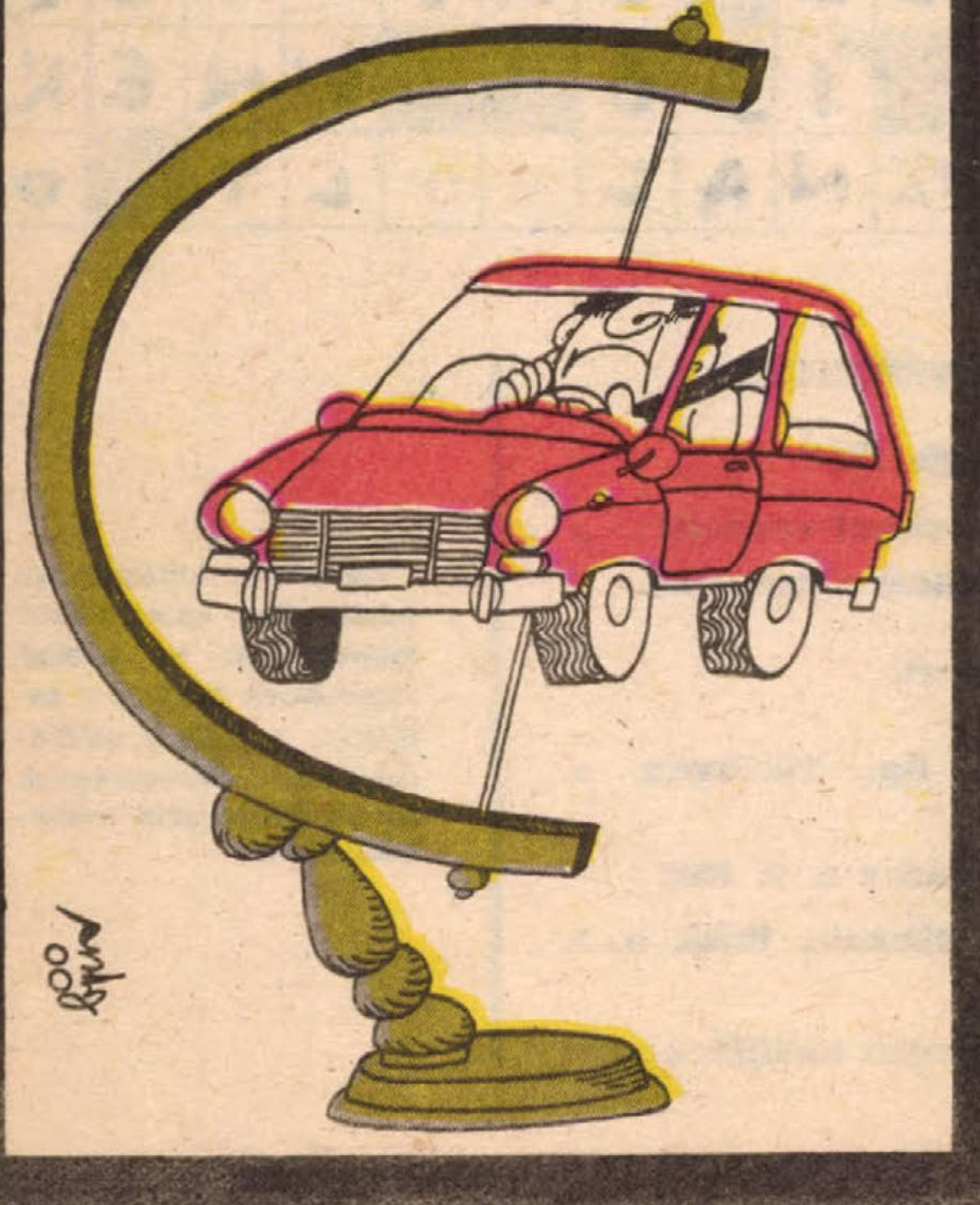
JÁTÉKOS SZÁLLÍTÓK

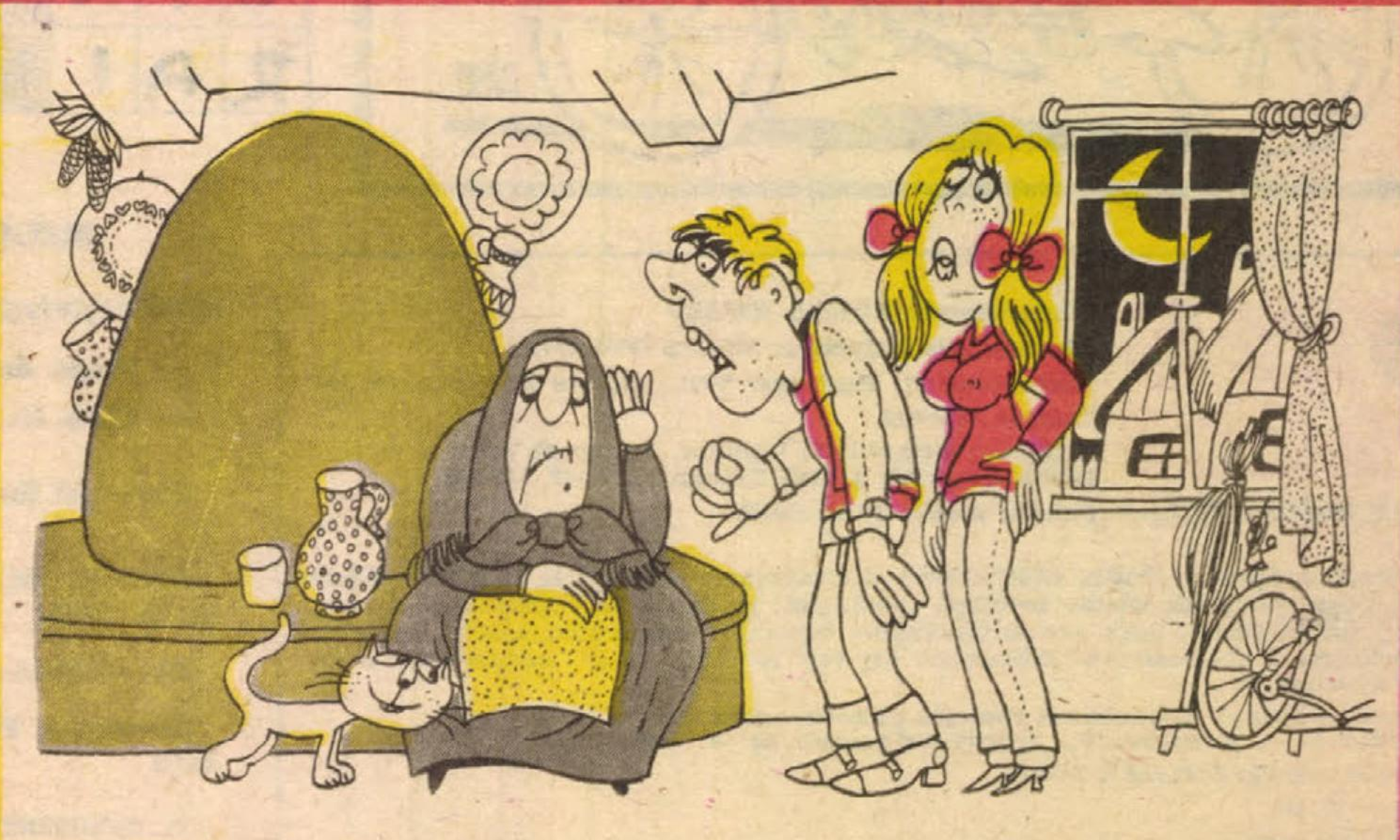

– Mit képzel a bácsi? Nem hagyunk magunkra sózni egy tízéves modellt!

MAGYAR AUTÓS

– Nem a fonóba megyünk, nagyanyó, hanem a diszkóba!